

**Mluvené Slovo skrze
Williama Branhama**

PERGAMONSKÉ OBDOBÍ CÍRKVE

**kázáno 7. prosince 1960
v Jeffersonville, Indiana USA**

Pergamonské období církve

7.12.1960

v Jeffersonville USA

Radujeme se, že jsme zde dnes večer na bohoslužbě. Včera večer jsem se cítil tak, jakoby začalo Tisícileté království. Na všechny otázky, které mi byly předány, odpovím jak nejlépe mohu a budu se modlit za všechna přání.

Nevím zda všechno, co se týká období církve, budeme moci probrat. Dnes jsem řekl své ženě, že mám dostatek textu pro padesát kázání, který jsem získal studiem těchto okružních dopisů. My se můžeme dotknout jen vrcholných bodů. Shrneme-li-to do knihy, pokusíme se tam vnést více.

Neviděl jsem tě předtím, bratře Weste. Jak se ti vede? Dostal jsem příznivou zprávu, že poslední z devíti dětí Daultonových uvěřilo. Bylo to již pod tou novou službou, když mu Pán řekl, že jeho rodina bude zachráněna. Modlil jsem se za ně, ale nevěděl jsem, co mám říci, když jsem tam stál. Nevěděl jsem, co bych měl říci, promluvil Duch svatý: „Dávám ti tvoji rodinu.“ Nyní k tomu přišli všichni. Vidíte, jak to Pán činí! Jeho slova jsou dokonalá. Ona nikdy nevyproví.

Nechceme se teď zabývat uzdravováním, nýbrž prorockou částí Slova. Dnes večer bych chtěl probrat historickou část třetího období církve. Těšíte se na to? Já jsem toho plný. Myslím, že to bude opravdu nádherné, jak nás Pán Ježíš žehná a dal nám tyto věci.

Vážíme si toho celým srdcem. ON zná konec před začátkem. Tolik se z toho těšíme. Důvěřujeme Pánu, že nám požehná.

Pozorovali jste včera večer, jak nám Duch svatý po kázání dal tři zvěsti a tři duše? Když Duch mluvil, opakovalo se v posledním výkladu: „Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvim.“ To řekl Duch skrze dary ve sboru. Ó, kéž by to sbor zachoval v uctivé bázni. Dejte pozor! Satan se bude snažit, vyvést vás z rovnováhy. Všimněte si, že je to pokaždé Duch svatý. Jestliže je to Duch svatý, pak bude v přímém napojení na to, oč jde. Děje se to ke vzdělání církve. Jestliže s tím zacházíte s uctivou bázní, dá vám Bůh více a více.

Stále znovu jsem dotazován, kdy se budou konat shromáždění s uzdravováním. Jakmile skončí příští neděli tato shromáždění, musím svým hlasívkám dopřát odpočinek a bude-li Pán chtít, budeme mít následující neděli shromáždění s uzdravováním.

Nenaskytne se mi často příležitost něco říci o našem pastýři bratrovi Neville, ale chtěl bych, abyste ho všichni poznali. Je to vpravdě skutečný bratr v Kristu. Jsme rádi, že máme takového bratra, který přichází z metodistického sboru, kde věří v uzdravování. Z našeho okolí zná bratra Neville každý. Nikdo na jeho život nemůže ukázat prstem. On nechce, abych to říkal, ale dám mu kytici růží raději nyní, nežli věnec až tu nebude. Nyní je na to čas.

Když jsem jednoho večera po shromáždění opouštěl budovu, někdo mi řekl: „Ó, bratře Branham, to kázání bylo velice hodnotné.“ Poděkoval jsem. V blízkosti stál jeden kazatel, (je tomu mnoho let) a řekl: „Bohu buď čest. Já bych nechtěl, aby mi někdo říkal něco takového, neboť všechna čest náleží Bohu.“

Řekl jsem: „Ovšem! Ale já sám to mám rád. Musím v tom být poctivý.“

On řekl: „Nechtěl bych, aby o mně lidé takto mluvili. Bohu buď čest.“

Opětoval jsem: „Mezi námi dvěma je jen jeden rozdíl. Já jsem v té věci poctivý. Ale ty ne.“

Jestliže dítě za nějakou věc pochválíte, povzbudíte ho. Bůh u Svých dětí pochvalně uznává, co dělají správně. A také jim říká, co dělají převráceně. Proč bychom to neměli říci, jestliže jednájí správně? Jistě!

Děkuji Bohu za bratra Neville, že je pastýřem tohoto stáda. On byl metodista a mluví pomalu. Nechtěl už dál jít v převrácené stáji. Vidíme, jakým způsobem skrze něho veliký Duch svatý plynule mluví skrze dar, když je Duchem použit bez vlastního rozumu. Je pozoruhodné, že výklad byl podán ve stejném rytmu a stejným důrazem slov.

Jiný bratr zde, Junior Jackson, myslím, že on ... dobře bratře Jacksone, už mlčím. Ale děkuji za něho Bohu, neboť tento bratr jistě má od Pána velký dar. Zůstaň jen stále pokorný. Pro každého je ve sboru práce. Neodtahujte se od toho kvůli nějaké jiné věci. Necht' se to děje v souladu s celým

sborem. Konejte všechny věci pro Pána – ne, že by každý chtěl mluvit v jazycích nebo vykládat, dělejte to dobře a jedněte správně; nebuďte zlomyslní, nemějte nenávisť a nedovolte v sobě vzejít žádné hořkosti. Jakkoli je někdo špatný a mluví o vás zlé, nesmýšlejte proti němu nic zlého ve svých srdcích, neboť právě tam nastaví ďábel nohu a bude se činit. Přikryjte všechno Boží láskou! Přiznávejte své chyby a dejte všechno do pořádku. Čiňte dobré těm, kteří vám škodí.

Jestliže děláte dobře jen těm, kteří to dělají vám, pak přemýšlejte! Ježíš řekl: „Neboť jestliže milujete jen ty, kteří milují vás, jakou pak máte zásluhu? Totéž dělají i celníci ...“ Každý, také i hříšníci mohou být dobří k těm, kdo jim prokazují dobré. Ale prokazujte dobré těm, kteří vám nic dobrého nedělají a neprokáží. Udělejte něco dobrého pro ty, kteří by pro vás neudělali nic. Postavte se dobrým slovem za toho, kdo proti vám mluví zle. Tak se z vašeho srdce vzdálí všechna hořkost. Dokud zůstanete v lásce, budete vždycky všechny milovat.

Říkáte: „Tihle udělali toto nebo ono.“ Bůh je soudce, ne my. Přece byste nechtěli, aby ten ubohý člověk byl ztracen. Jistě ne. Je jedno, o koho jde. To byste nechtěli. Pokuste se být k nim srdeční. „Láska přikrývá množství hříchů.“ Křesťanská, Boží láska se takto projevuje.

Označí-li vás někdo za „svatou koloběžku“ nebo něco jiného, nereagujte na to. Jestliže to nemůžete snést, jděte jednoduše pryč. Ale ve vašem srdci by mělo dojít k tomu, abyste mohli říci: „Bratře, kdybys tomu rozuměl jako já, pak bys to pocíťoval stejně.“ Buďte k němu přívětiví a jděte kupředu. I když se vaše stanoviska od sebe liší jako východ od západu, tak to nemá co říci.

Jednou večer jsem se zmínil o svém bratrovi Melvinovi. On je blondýn a vysoký. Nejsme si v ničem podobní, jako bychom ani nebyli spřízněni. Naše chuti a usilování jsou různé, ale přece jeho matka je mojí matkou a jeho otec mým otcem. Je to můj bratr. Narodili jsme se ve stejné rodině. Jeden od druhého se lišíme. On není křesťanem. Miluje baseball, koňské dostihy a podobné věci. Má rád čokoládový koláč. V tom jsme rozdílní. Já nemám rád koňské dostihy, ani baseball, ale miluji rybolov a hon. Jeho to nezajímá, jako mně věci, které dělá rád on. Jí čokoládový koláč a já třešňový.

Tohle nemá být pobídnutí. Jednou jsem se někde zmínil, že mám rád třešňový koláč a již mi čtyři nebo pět sester přineslo třešňové koláče. Toho večera jsme měli hody. Vy jistě víte, jak to míním.

Chtěl jsem vám ukázat, že navzdory všem rozdílům milujeme jeden druhého. Já ho mám rád, neboť je mým bratrem. Není křesťan, proto ty věci vidí v jiném světle. Já to vidím ve světle Kristově. Ale nemohu říci, že by nebyl mým bratrem, neboť jsme se narodili jako bratři ve stejné rodině.

Po zvěstech vám známých byla adresována zvěst sboru. V ní bylo řečeno, že se v těchto shromážděních stane něco tajuplného, čím budou mnozí šokováni. Včera večer bylo něco zjeveno. Nezapomeňte to, je to na magnetofonovém pásku. Chvilí jsem se zdráhal, ale jsem si jist, že jste to pochopili, neboť Duch svatý zjevil, že podle Bible neexistuje věčné peklo. Abyste mohli věčně hořet v pekle, museli byste mít věčný život, abyste věčně žili. Existuje jen jeden způsob věčného života a to je Bůh.

Bible (anglická) neobsahuje pojem „věčné peklo“, ale vždy „ustavičné peklo“. To může znamenat miliony let, to nevím. Ale jednou to musí skončit. Před těmi sbory jsem to zamlčel, ale nyní jsem to musel vynést, neboť k tomu přišel ten čas. Ještě jiné věci mi byly nápadné, které musím vyslovit v těchto večerech.

Začněte ode dneška přemýšlet duchovně, aby to mohlo skrze Ducha svatého hluboko vniknout. Jestliže to slyšíte a nesouhlasíte s tím, jednoduše řekněte: „Ubohý bratr Branham, on to neví. Budu se za něho modlit.“ Udělejte to a Pán mi zjeví pravdu. Mějte pro mne porozumění a neodsouvejte mne jednoduše stranou, neboť to může být pravda. Ale já se z toho velice raduji. Je to všechno v souladu. Možná jsem v nepravu. Možná, že je někde něco přerušeno. Možná, že to vidíte. Modlete se, aby mi to Pán ukázal.

Především se modlete za sebe navzájem, aby ďábel nemohl nikde vsunout hořkost. Zachovejte v této hodině svou duši čistou, neboť se nacházíme v závěrečné hodině světových dějin. Přátelé, jsme na konci. O tom není pochybnost.

Zatímco probíráme období církve, uvidíme velice mnoho, možná, že již dnes večer. Základ jsme položili již natolik, že by již dnes večer mohly být zjeveny duchovní věci. Nezapomeňte to! Řekl jsem vám, že musíte smýšlet duchovně. Dejte pozor, neboť všechno musí být přesně podle Písma. Nestačí, když někdo řekne: „Jsem vystudovaný. Mám biblickou školu či universitu.“ Tím není řečeno nic. Farizeové a saduceové se mohli tím vším prokázat, ale byli daleko od toho, aby poznali Ježíše.

Zjevení Písma je moudrým a chytrým skryto a nemluvnátkům, která by se chtěla učit, je to ukázáno. Buďme takovými dětmi v Pánu, složme všechno z našich srdcí a řekněme: „Pane, mluv k nám, my chceme poslouchat!“ Tak pochopíte ten duchovní význam. Pochopte duchovní význam slov, která budou od dnešního večera vyřčena. Neboť vcházíme do velikého tajuplného období církve.

Každý večer probereme jiné období církve. O tom by se dalo říci tolik, že by na to stačil sotva celý den a večer. Ale já se dotknu v každé zvěsti jen vrcholných bodů, do kterých se pak musíte zhloubat. Doma můžete číst. Já se budu za vás modlit, vy se modlete za mne a Bůh nás všechny, jako Své, Jemu věřící děti, požehná.

Chtěl bych, abychom povstali k modlitbě a modlili se našemu Otci v nebi. Odpusťte si navzájem! Gedeon vybral 300 mužů, kteří pili vodu a zůstali při tom stát, aby mohli bdít. A tak i my stojíme při modlení. Rovněž věřím v pokleknutí při modlení, ale mám za to, že když zde povstaneme a modlíme se, má to pro nás nějaký význam.

Skloníme své hlavy a pokoříme srdce.

Milostivý nebeský Otče, blížíme se s uctivou bázní k trůnu Tvé spravedlnosti. Neprosíme Tě, aby se nám stalo po právu, neboť bychom byli všichni pohlceni. Přicházíme a prosíme Tě o milosrdenství, Pane. Vylíj dnes večer Svého Ducha svatého na nás, ne proto, že bychom byli hodni. Nejsme hodni, to víme a poznáváme to. Nepřicházíme ve vlastním jménu, neboť to nestačí. Nemáme žádnou spravedlnost. I naše nejhlubší spravedlnost by před Tebou byla jako špinavé oblečení. Přicházíme pokorně ve jménu Pána Ježíše, jenž před námi stojí s krví Své smlouvy, která přikrývá naše srdce, když říkáme: „Ó Bože, buď mně hříšníku milostiv!“ Prosíme o milost v hodině útisku. Jednoho dne bude kázána poslední zvěst. Nevíme kdy. Pak přijde volání k probuzení a my budeme vzati vzhůru do povětří. Bible na podiu zůstane zavřená, zbraně budou složeny. Ó Bože, skryj mě ve skále spásy v hodině, ve které zapadne slunce.

Vidíme, že můžeme uniknout jedině s Tvou pomocí. Vidíme rozklad národů. Bible se naplňuje, Izrael se probouzí. Vidíme zvěst danou církvi. Čas brzy pomine, ale nyní nám zjevuješ veliké věci a otvíráš sedm pečetí. Ó Bože, buď nám milostiv. My prosíme o milost. Jako Tvůj služebník Tě prosím, buď každému dnes večer milostiv ve Své Boží přítomnosti. Ó Bože, nechť v našem středu není nikdo s hříchem ve své duši. Nechť jsou nyní všichni očištěni krví Ježíše Krista, abychom se znovu potkali na tom blahoslaveném místě.

Ó Otče, když mám dnes večer přinést Tvé Slovo, nejsem k tomu způsobilý. Nikdo z nás není v tom stavu. Přiznáváme, že nevíme nic, Otče. Spoléháme se cele na Ducha svatého, aby nám to zjevil. Skrze vědomí můžeme vidět dějinnou část, ale kéž Duch svatý do našeho srdce položí tu duchovní část. Daruj to, Otče! Očekáváme na Tebe ve jménu Ježíše, Tvého Syna. Amen.

Můžete se posadit!

Otevřeme druhou kapitolu Zjevení, abychom přečetli text pro třetí církev.

(Nějaká sestra hovoří v jazycích.)

Náš Otče, který jsi v nebesích, posvěceno buď Tvé jméno, Tvé království přijď, Tvá vůle se staň jak v nebi tak také na zemi! Otče, prosíme Tě, buď s námi. Požehnej nám a pomoz nám, abychom byli moudří stavitelé v této hodině velikého útlaku lidstva, kde je tolik zmatení, pomoz nám konat to nejlepší, abychom byli Tvými služebníky. Ve jménu Krista. Amen.

Řekl jsem to, abyste poznali a pozorovali, že nepřišel výklad ve spojení ke slovu. Naše sestra byla bezpochyby pomazána Duchem svatým, přinesla zvěst potom, co začalo zvěstování slova. Trochu to vybočuje od řádného pořadí. Nu, dobře, drahá sestro, ať jsi kdokoli, Duch svatý byl na tobě. Bylo to tak těžké to zadržet. Cokoli jsi řekla, bylo to dobré. Ty jsi to zřejmě pociťovala ještě

dříve, než jsme začali. Vidíte, vrací se to, jestliže Duch působí. Duch je těm prorokům podřízen. Možná, že tě Duch svatý pomaže ještě jednou, až skončí kázání. Dejte pozor na výklad, který pak přijde. Pak by to bylo ve správném pořadí. Ale nyní se blížíme Slovu. To vidíte. Cítím ve svém srdci, že to skutečně bylo od Boha. Jen to nepřišlo ve správném čase. ON má zvěst pro sbor skrze tuto sestru. Ale nyní jde o Jeho zvěst. ON nedělá nic zmateně. ON všechny věci uspořádává. Jsem si jist, že jste tomu všichni správně porozuměli.

Budeme číst z 2. kapitoly Zjevení text určený církvi v Pergamonu.

Kdo má uši slyš, co Duch praví církvim: Kdo zvítězí, nebude uražen od smrti druhé.

Tímto textem jsme končili včera večer.

Již v prvním období církve vystoupili Nikolaité. Ježíš se zjevil jako všemohoucí Bůh, ne jako někdo jiný, ne jako část, nýbrž On byl Bůh sám.

Včera večer jsme mluvili o druhém období církve. ON je v té jejich chudobě utěšoval. Ale řekl, že nenávidí skutky Nikolaitů. Včera večer jsme hovořili o těch, jimž byla předána mučednická koruna. ON řekl: „Bud'te věrní až do smrti ...“ Slíbil, že s nimi bude. Na závěr řekl: „Kdo přemůže, tomu nemůže druhá smrt uškodit.“ O jedné smrti víme, ale zde je řeč o smrti druhé. Jednou smrtí umřeme zde v těle, druhá smrt je umírání v duchu; duše. „Duše, která zde hřeší, zemře.“ Kdo zemřel, již pro nás neexistuje. Křesťan neumírá. Neexistuje biblické místo, které vypovídá, že křesťan zemřel, neboť má věčný život. Zemře-li hříšník, je s ním konec. Nakonec zemře i jeho duše. Zesne-li křesťan, čeká, až se Ježíš vrátí. Doufám, že se k tomu ještě dnes večer vrátím, abyste viděli tu souvislost s druhou smrtí. Z našeho sledování dnes večer vyjde to stejné.

Nejprve bych vám chtěl zase vyložit duchovní část, neboť bych vás tu nechtěl dlouho zdržovat. Pokud byste chtěli ještě nějaké další informace po shromáždění, bude vám k dispozici bratr Mercier. Předám mu všechny poznámky.

Nyní čteme v 2. kapitole od 12. verše:

Andělu pak Pergamonské církve piš: Toto praví ten, kterýž má ten meč s obou stran ostrý. Znam skutky tvé, i kde bydlíš, totiž tu, kde jest stolice satanova, a že se držíš jména mého, nezapřel jsi víry mé, ani v těch dnech, když Antipas, svědek můj věrný, zamordován jest u vás, tu, kdež bydlí satan. Ale mám málo proti tobě, že tam máš ty, kteří drží učení Balámovo, kterýž učil Baláka pohoršení klásti před obličejem synů Izraelských, aby jedli modlám obětované a smilnili.

Tak i ty máš ty, kteří drží učení Mikulášenců – Nikolaitů, ... skutky Nikolaitů se nyní již stali učením ... Což já v nenávisti mám. Čiň pokání. Pakli nebudeš, přijdu na tebe brzy, a budu bojovati s nimi mečem úst svých.

Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvim: Tomu, kdo zvítězí, dám jísti tu mannu skrytou, a dám jemu kamének bílý a na tom kaménku jméno nové napsané, které nikdo nezná, než ten, kdo je přijímá.

Nechť k tomu dá Pán Své požehnání a pomůže nám.

Něco k dějinám sboru v Pergamonu. Je to třetí období církve, rozprostírající se v letech 312-606. Toto období přineslo falešné učení, satanovy lži, základy papežské vlády a sjednocení kostela se státem. Odplata pro přemožitele byla skrytá mana a bílý kamének. Na základě vedení Ducha svatého a podle zjevení, které mi bylo dáno, hvězdou, andělem této církve je Martin. Četl jsem i o jiných svatých onoho času. Zvolil jsem Martina, neboť to byl bohabojný muž. Podle mého názoru, desetkrát více apoštolem, než Patrik. Patrik byl Martinův synovec. Patrikovou matkou byla Martinova sestra.

Martin žil v letech 315-399. Důvod, proč jsem pod inspirací Ducha svatého mezi jinými svatými onoho času zvolil právě jeho, je způsob, jakým vystupoval. Katolický kostel ho za svatého neprohlásil. To byl další důvod zvolit jeho. Všichni, kteří to viděli správně a měli duchovní službu, byli od samého začátku kostelem Nikolaitů odmítáni. Byli duchovní. Namaloval jsem, jak byla pravá církev vytlačena, protože většina přijala učení Nikolaitů. Pravá církev byla vždycky v menšině.

Jak jsem již o tom mluvil, Pán Ježíš řekl: „Neboj se malé stádečko, neboť se vašemu Otcí zalíbilo dát vám království.“ Proto se to týká duchovního království. Patříme k duchovnímu

království a těšíme se z toho, neboť v tomto království je Jeden Král. ON je Králem svatých. ON je jejich Král, který je vede.

Martinův život byl ve srovnání s ostatními v církvi naplněn velikými divy. Od dob Pavla byl jedním z nejduchovnějších mužů. Byl vojákem. Jeden z prvních divů se stal, když spatřil na ulici promrzlého a třesoucího se žebráka. Všichni, kteří by mu mohli pomoci, ho obcházeli, jako v příběhu o knězi a Levítovi a milosrdném Samaritánovi. Když šel kolem Martin, věděl, jaká je jeho povinnost jako věřícího. Měl jen jeden plášť, ten mečem rozřízl a jednou polovinou žebráka přikryl. Druhou si nechal. Toho večera se začala jeho úspěšná dráha, neboť se mu ve vidění zjevil Ježíš Kristus oblečený do poloviny jeho pláště. Naplnilo se Písmo: „Co jste učinili jednomu z mých nejmenších, to jste učinili Mně ...“ Učte se z toho, cokoli někomu učiníte, učinili jste Kristu. Řekněme to společně. „Co činíte jiným, učinili jste Kristu.“ Co si někdo myslí o vás, se nepočítá, ale to, co vy smýšlíte o tom druhém, to přináší požehnání.

To byl první div a začátek jeho služby. Mnoho by se dalo říci, ale nechtěl bych vás dlouho zdržovat, abyste se mohli vrátit každý večer.

Další div, o kterém bych se chtěl zmínit, byl, že cele zavrhl pohanství a rozhodně se postavil proti kostelu Říma. Absolutně nesouhlasil s knězem římského kostela. Zesvětštili a podobně. On se proti tomu rozhodně postavil na odpor. Je to div, že v onom čase přežil.

Jednoho dne zničil pohanský oltář, obklopený stromy. Vedle oltáře stál strom, který byl považován za posvátný. Když ten strom porážel, mnozí tam stáli a horšili se nad tím. On řekl: „Nejsem-li mužem Božím, přivažte mne ke kmeni stromu a sice na tu stranu, na kterou padne, aby mne zavalil. Jsem-li mužem Božím, pak můj Bůh může nechat strom padnout jinak.“ Byla to výzva. Pokračovali dále v kácení stromu. Když se strom začal naklánět, otočil se a při pádu usmrtil mnoho přihlížejících. Stal se div. Bůh nechal strom padnout na opačnou stranu, než na kterou se nakláněl.

V jeho shromážděních se neustále děly divy. Jiný div, o kterém bych se chtěl zmínit. Položil se na mrtvé dítě a ono ožilo poté, co se nějaký čas za ně modlil.

Další mimořádný div se stal s panovníkem, který měl v úmyslu zabít některé z Božího lidu, naplněné Duchem svatým. Přirozeně, že byl pravou rukou biskupa v kostele Říma, který v tom čase byl vlastně papežem, aniž by tak byl nazýván. Jeho jméno bylo Damasur. Nechal pobít všechny křesťany, jichž se zmocnil. Manželka onoho panovníka byla pohanka se zlým srdcem. Když za ním přišel bohobojný Martin, aby se přimluvil, naznačila mu jeho žena, aby se tvářil tak, jakoby mu záleželo na tom, aby křesťané usmrceni nebyli. Když se Martin k panovníkovi konečně dostal, nebylo to nic platné, neboť ten byl přece pravou rukou papeže. Tak i nadále zabíjel Duchem svatým naplněné křesťany.

Když se chtěl Martin dostavit k tomu rozhovoru, zadrželi ho strážníci. Martin padl na svou tvář, ležel tam a modlil se, až mu Bůh ukázal, že má jít dovnitř. Vstal, šel k zavřeným vratům, ta se sama otevřela a on mohl vejít.

Toto je zachyceno v dějinách, nic, co by o něm někdo napsal. Kdyby to sepsal nějaký sbor, byli by zaujatí. Obzvláště papežský kostel by takové věci nezmiňoval. Dějiny informují pravdivě.

Martin přešel kolem všech strážných a přišel k panovníkovi. Ten ale nechtěl Božího služebníka vzít na vědomí. To nebyl dobrý postoj. Odvrátil se od něho a nevsímal si ho. Víte, co Bůh udělal? Když Martin mluvil k panovníkovi, který se ale odvrátil, Bůh se postaral o to, že tento pohan musel Jeho služebníka respektovat. Křeslo, na kterém seděl, začalo hořet. Musel vyskočit. Bůh ví, jak ty věci dělat. Bůh je mocen Abrahamovi probudit děti z kamení. Nezapomeňte to! Stejný Bůh bydlí v našem středu.

Ještě jeden případ bych chtěl zmínit, který miluji. Jednoho dne se modlil ve svém pokoji, zatímco lidé již na něho čekali. On byl požehnaný muž. Staral se o to, že celý sbor byl naplněn Duchem svatým. V celé zemi se děly skrze věřící znamení a divy.

Vidíte, Bůh mluví ke svému zvěstovateli a zvěstovatel mluví k lidu. Pak se dějí takové věci. Duch svatý zachovává jej i posluchače v Bohu. Vidíte, Duch svatý se vylil skrze ně všechny. Často, když museli umírat mučednickou smrtí, postavili kazatele mezi ně a zabili je společně. Ó, jaké ohybnosti dělali těmto lidem. Upalovali je, muže přibíjeli ke kmenům stromů a štváli na ně

zdivočelé psy, kteří je rvali, než skonali. Ženám uřezali prsy, nechali je stát a pozorovali tep jejich srdce, dokud nepadly mrtvé. Nastávajícím matkám rozřezávali břicha a jejich děti házeli prasatům. Nechali je tomu přihlížet.

Mysleli byste, že lidé, kteří se přiznávají ke křesťanství, nemohou dělat něco takového. Ale poslouchejte! Ježíš řekl: „Přijde čas, že budou mít za to, když vás budou zabíjet, že tím Bohu slouží.“ (Jan 16, 2). Nezapomeňte to! Stejný Pán Ježíš, který toto vyslovil, předpověděl skrze Ducha totéž pro konečný čas. Musí to přijít. Jestliže všechno ostatní s Písmem dokonale souhlasí, pak dávejte pozor, jestli nesouhlasí všechno s Písmem a dějinami. Bůh řekl, že se to stane. Dějiny dokazují, že se to stalo. Co budeme dělat, až se dostaneme k období církve Laodicenské a uvidíme to „běda“, které bylo oznámeno.

Modlil se, zatímco shromáždění čekalo. Tehdy zaklepal na jeho dveře žebrák a stěžoval si, že nemá co na sebe a venku mrzne. Poslal ho za hlavním starším, který byl kvůli tomu mrzutý a poslal ho pryč. Žebrák se vrátil k Martinovi a vyprávěl mu, že starší ho odbyl. Asi v tu chvíli přišel ten starší a řekl Martinovi pěkně ostře: „Shromáždění na tebe čeká. Ty je tak dlouho zdržuješ.“ On ale čekal v modlitbě dokud nepocítil, že ho Bůh vede ven.

Martin dal žebrákovi vlastní oděv a starší mu musel přinést jiný. Tak musel každopádně dojít pro oblečení a dát je Martinovi, který měl potom před shromážděním skrovnější oblečení. Ukazuje to ale jednoduše, že musíme Kristu všechno předat, – to nejlepší, co máme – náš život, čas atd. Stejný Duch, který bydlel v Kristu, bydlí nyní v nás. To ovlivní sousedy a všechny lidi, se kterými máme co činit. Budete Kristu tak podobní, že se stanou stejné skutky, jaké konal Kristus, až dojde k tomu, že lidé se uzdraví v našem stínu. Taková moc lásky vás obklopí. Říká se, že potom co Martin vyšel a kázal v tomto skrovném oblečení, celé shromáždění kolem něho vidělo světelnou zář. Vidíte, jednal správně.

Dělejte vždy to správné – je to vaše povinnost před Bohem. Uvažujte správně – to jste sami sobě dlužni, a všechno bude dobré. To souhlasí. Tak to bude.

Nyní chceme začít zaznamenávat směrnice z těchto výkladů. Bude to velice vážné.

Andělu pak Pergamonské církve piš: Toto praví ten, který má ten meč s obou stran ostrý.

Pozorujte, že On se nanovo představuje ve Svém božství. V každém období církve je představen jedním božským zjevením. V pravé ruce má sedm hvězd, dvousečný meč vychází z Jeho úst, nohy jsou jako měď, oči jako plamen ohně. Představuje se ve Svém božství.

Ptáte se: „V čem zde spočívá to božství?“ – v Jeho představení se s dvousečným mečem, vycházejícím z Jeho úst. Nuže, meč je Jeho Slovo. (Žid. 4,12). Již jsme to zmiňovali. „Slovo Boží je ostřejší než dvousečný meč.“ Dejte pozor na vysvětlení. Sledujme tento pojem! V Jan 1 stojí: „Na počátku bylo Slovo.“ Nebesa a země jsou stvořeny Slovem. To souhlasí. A Slovo byl Bůh. Stalo se masitým tělem a bydlelo mezi námi. ON zde stojí jako ten, který byl na počátku a říká andělu sboru v Pergamonu: „Já jsem Slovo Boží.“

Dále Ho vidíme ve Zjevení, přicházejícího v rouchu potřísněném krví, s korunou na hlavě, jedoucího na koni. Jeho jméno zní: Slovo Boží. Ó, to miluji. ON je Slovo Boží. Hned na začátku se představil ve Svém božství jako Slovo. Je-li On to živé Slovo, potom je každé psané slovo v Bibli částí z Něho. Jestliže to můžete přijmout a Slovo do vás vejde skrze víru, pak bude obživeno. Chápete to? Slovo do vás vejde a je-li ve vás Duch svatý, pak bude obživeno, jakmile vejde dovnitř a každé zaslíbení bude pravda.

Ježíš řekl: „Kdo řekne této hoře: ‚Zvedni se a vrz se do moře‘, a nepochybuje ve svém srdci, nýbrž věří, že to, co vysloví, se naplní, tomu to bude také dáno.“ Potom je to Bůh, kdo skrze vás mluví. Bible to říká, vy tomu věříte. Cokoli vyslovíte, to se stane, nepochybuje-li. Jestliže z vás všechno světské bude odstraněno, a dovolíte Duchu svatému udělat z vás pravé syny a dcery, nic světského, žádné odsouzení a pochybnosti nezůstanou – co je potom? Potom to již nejste vy, nýbrž Bůh ve vás. Potom berete Jeho slovo jako zaslíbení a řeknete: „Otče, je to Tvé zaslíbení. Satane, odstup!“ – a musí se to stát.

Toto se může stát až tehdy, když vám Bůh tu věc zjevil, jak to má být. Jestliže víte, co se má v jistém případě stát, pak to můžete říci jako Ježíš. ON byl Slovo. Ježíš, jako člověk jako bydlíš, řekl: „Syn není schopen učinit sám od Sebe nic než to, co vidí u Otce.“

Živým slovem to pro vás je teprve potom, co vám to bylo zjeveno. To chápete. Není divu, že lidé říkají, že dny divů pominuly. Slovo jim není zjeveno. Není divu, že nevěří v Ducha svatého. Slovo jim není zjevené. Není divu, že nepoznávají zjevení křtu na jméno Ježíše Krista. Slovo jim není zjeveno. Oni nemají ani jedno biblické místo, na které se mohou postavit, neboť nikde není psáno, že někdo byl pokřtěn jinak.

V Duchu svatém je v Bibli řečeno: „A nikdo nemůže říci, že Ježíš je Pán, jedině v Duchu svatém.“ Potom jsou lidé, kteří říkají, že Duch svatý není v právu.

Vidíte, nemají k tomu přístup. Ježíš řekl: „Nikdo ke Mně nemůže přijít, jedině, že by ho Můj Otec nejprve táhl. A všichni, které Mi Otec dal, přijdou ke Mně.“ Není to nádherné? Všichni, které Mi dal Otec, přijdou ke Mně. Žádný z nich nebude ztracen, kromě syna zatracení, který se k tomu narodil.

„... a Já je probudím na konci dnů ...“

Naše jména byla zapsána v Knize života Beránka před ustanovením světa. Není to nádherné? Jak můžeme pochybovat? Ó Bože, odejmi veškerou pochybnost mezi námi. Obřež naše chudá lidská srdce, až mezi námi žádná pochybnost nebude. Pane, odval všechny pochybnosti! Dovol mi putovat v pokoře a líbeznosti tak, jak jsi putoval na zemi Ty jako Beránek Boží. Nech mne putovat tak jako Jeho. Nech mne mluvit tak, jako On mluvil. Necht' jsou mé motivy ty Jeho, aby jiní ve mně viděli Ježíše. Chtěl bych se sám vzdát, abych v Tobě všechny našel, ó Pane, cele v Tobě zahalen, Tebou obklopen, aby již nezbyl žádný prostor pro pochybnost. Věříme jen tomu, co říkáš Ty.

Neodcházejte odsud, a neříkejte: „Čest buď Bohu, Haleluja! Sláva Bohu! Vidíte, co mohu dělat. Čest Bohu!“ Potom jste to ještě vůbec nepochopili. ON to tak nedělal. Nebil se do prsou a neříkal: „Vidíte, co mohu dělat! JÁ jsem ten Syn!“ Nikdy nežádal chválu pro Sebe. ON vzdal čest Bohu, putoval v pokoře a v přívětivosti. Všechno bylo kolem Něho tak milé, že lidé chtěli v Jeho blízkosti setrávat, vyjma Jeho nepřátel, které rovněž miloval a modlil se za ně. Byl vaším a mým příkladem, abychom dělali jiným to, co On nám.

Vím skutky tvé, i kde bydlíš, totiž tu, kdež jest stolice satanova, a že se držíš jména mého, a nezapřel jsi víry mé ...

Přesto, že bydleli tam, kde měl satan své sídlo, drželi se pevně jména Ježíšova a nezapřeli víru. Jakou víru jim On dal? Letniční víru jako na počátku. Zbudovali sbor jako organizaci, která byla založena na víře Nikolaitů. Kostelní sbor byl povolán do života jako organizace. Ale On řekl: „Vy to nenávidíte, a Já to také nenávidím ... ty jsi mé jméno nezapřel.“ Neběžel jsi za jejich kultem a těmi věcmi a statečně ses držel mého jména. Stále ještě máte Moji víru, jako byla na počátku. Ó, to miluji.

... a držíš se jména mého, a nezapřel jsi víry mé, ani v těch dnech, když Antipas, svědek můj věrný, zamordován jest u vás, tu, kdež bydlí satan.

Zde bych se chtěl trochu zdržet. ... kde bydlí satan.

Tím se budeme trochu zabývat. Chtěl bych, abyste to pochopili. „Sídlo satanovo.“

Od počátku bylo sídlo satana v Babylóně. Ve Zjevení je to potvrzeno. Pozorujte! Z pohanského Babylónu byl učiněn papežský. Nežli se stalo, co nyní probíráme, nacházelo se sídlo satana mezi Kaldejskými, nazývané kněžský král.

Babylónská hierarchie změnila své sídlo, když perští přinutili kněze jménem Attalus opustit Babylón. Když Babylón obsadili Peršané, vyhnali Kaldejce. Attalus, jejich kněžský král utekl a usadil se v Pergamonu. Proto se říká: „... bydlíš, kde je sídlo satanovo.“

Proto sledujeme náboženské dějiny, abychom věděli, co On mínil tím, když řekl: „Vím, kde bydlíš, totiž tu, kdež jest stolice satanova.“ Ptám se, kde může být sídlo satana? Potom jsem zjistil, že tento kněžský král uprchl před Peršany dobývajícím město, jak to viděl Daniel ve vidění. Nejprve přišel do Pergamonu, potom do Říma a tam postavil svůj hlavní stan. Satan přemístil svůj

hlavní stan z Babylónu do Pergamonu, kde do budoucna začal s novým Babylónem. V tom vidíte dějiny předcházející tomu, kde se nacházíme nyní.

Tam zavraždil milovaného bratra Antipase. Později své metody pozměnil. Nejprve byl pronásledovatelem křesťanů. Ó, jak křesťanství nenáviděl. Vždyť sám byl kněžským králem, pohanský ve své povaze a způsobu života. Potom změnil svoji taktiku a spojil se s Konstantinem. Konstantin byl odjakživa považován za zakladatele katolických řádů ‚Knights of Columbus‘, které vykonávaly krvavé přísahy. Se vši vážností a respektem bych chtěl říci: Potom, co jsem přečetl dějiny, on vůbec nebyl obrácený. Měl sen o kříži, skrze který by zvítězil v boji. V tom případě slíbil křesťanům úlevy. Byl připraven stát se sám křesťanem, když se za něho budou modlit, aby zvítězil v boji. Stál jsem na druhé straně mostu, kde měl ten sen. Po probuzení nechal namalovat svým vojákům bílé kříže na štíty. Tam začal řád, který je podřízen římsko-katolickému kostelu. Nikdy neudělal nic náboženského. Jediné, o čem píší dějiny je, že dal zhotovit kříž do kostela sv. Žofie.

Byl politikem a panovníkem Říma v onom čase. Spojil se s tímto pohanským knězem a vznikl z toho vlašný kostel, nazvaný Nikolaité – což byl v té době způsob křesťanství, které se přiklánělo ke kněžství v kostele. O Nikolaitech jsme mluvili již v Efezském a Smyrnenském období církve. Teď se již nejedná o skutky Nikolaitů jako na začátku, ale o učení. Nejprve se pokoušeli skutky získat půdu, ale ve třetím období církve to již bylo učení. Měli velekněze, věhlasné muže. Ještě je nenazývali papeži, nýbrž arcibiskupy, veliké slavné osobnosti. Jejich učení bylo formální a ztrnulé. Vzdálili se od těch Duchem naplněných, od sboru vedeného Duchem. Ti zůstali v menšině, byli označeni za kacíře, protože se s nimi neshodli v tom, mít velkou denominaci. Pravá církev chtěla zůstat výhradně pod silou Ducha svatého, jak jim to zaslíbil Kristus. ON byl s nimi jako jejich Král – jejich Král.

Pravá církev nikdy svůj postoj nezměnila. Nechtěli se nechat ovládat předsednictvem. Nevím, jak se označují nyní. Kardinálové, kněží a neomylní papežové. Věříme, že je jen Jeden neomylný. To je náš Král. ON je Ježíš Kristus, který je nyní s námi v podobě Ducha svatého. Bůh v nás, bydlící mezi námi, provází nás a vede k vodě života, který se dává poznat, jak to dělal na počátku mezi svatými a mučedníky – jako Bůh, Pán stvoření. ON uzdravil nemocné, probudil mrtvé, ukázal vidění a vyháněl ďábly.

V dějinách neexistuje zmínka o tom, že by skrze biskupy nikolaitského kostela, ze kterého byla zformována římská hierarchie anebo skrze papeže byl kdy probuzen mrtvý, či se stalo něco podobného, neboť Kristus, Vzkříšení, nebyl v jejich srdcích. Oni se sjednotili a odbočili, utvořili denominaci a prodali své právo prvorozenství. Ale církev živého Boha měla Kristovu sílu. Ten druhý sbor měl hodnostáře. Pravá církev zůstala v Duchu. Rozumíte tomu?

Nu, tímto způsobem utvrdil Konstantin své království. Dohodl se s Nikolaity, kteří představovali nějakou formu křesťanství a šel k nim. Rozumíte tomu jasně? Oni byli tzv. křesťany, vyznávajícími Krista bez Ducha svatého. Ó přál bych si, abyste to nikdy nezapomněli. Byli to denominační křesťané bez Ducha svatého. Byli křesťany podle jména. Byli křesťany podle svého scházení se. Přijímali Večeři a následovali těm odkazům, ale vedení Ducha svatého odmítali. Mezi nimi se divy a znamení neděly. Měli za to, že tyto věci patří do minulosti. Založili sbor, který měl vládnout. Hned budeme probírat, jaká to byla vláda.

Od takových věcí se církev vedená Duchem svatým distancovala. Všechno bylo adresováno andělu sboru v Pergamonu, neboť za to nesl odpovědnost. Bylo jeho povinností to dělat. Konstantin na křesťanství nebyl zainteresován. Chtěl do tohoto sboru zavést pohanské obyčeje svých předků. Nikolaité (Kral. Bible: Mikulášenci) byli srostlí s Římem a nesli na odív něco velikého. Mnoho těchto lidí bylo tzv. formálními věřícími křesťany. Pravá církev byla v menšině. Tak to bylo vždy. To by do vás mělo hluboko proniknout.

Myslete na to! Pravá církev vždycky byla malou skupinou, která byla jinými sbory odstrkována. Pravá církev se nikdy nezorganizuje, neboť je organismem duchovního Těla Ježíše Krista na zemi, v jejichž údech působí Duch svatý. Krista vůbec nemůžete organizovat. Pamatujte si to, až se dostaneme k Laodicenskému církevnímu období. Myslete na to! Pamatujte si to! Každé slovo, které vyslovuji, se natáčí na zvukový pásek. Uchovejte to v paměti!

Pravá Boží církev nikdy nebyla organizována. Katolický kostel je první organizace, která je světu známa. Předtím žádná organizace nebyla. Ona je mateřský kostel. Tak to říkají sami katolíci. Ona je mateřským kostelem všech organizovaných kostelních sborů. Proti tomu nelze nic namítat, neboť to říká Bible. Říká-li se, že je mateřským kostelem, potom jím je. Je popsán ve Zj. 17.

Konstantin měl v úmyslu upevnit svoji říši. To Řím dělal vždycky, aby udržel klíč ke světu. Přinesl své pohanské ideje, přidal k tomu křesťanské, dal to nějak dohromady, aby si sám upevnil říši, které by se žádná nevyrovnala. Tím se stal největším panovníkem světa.

Pokud jde o jeho obrácení, tak on byl politik, ale ne posvěcený Boží, jak se někteří pokoušejí z něho dělat. To on nebyl. Podle mého mínění neudělal nic, co by mělo něco společného s křesťanstvím. Nechal sice na kostely Nikolaitů přidělat kříže. Ale dál není k nalezení nic, co by bylo podobné křesťanství. Nenašel jsem to. Té noci, kdy měl sen, nechal výzbroj svých vojáků pomalovat kříži a křesťané se za něho modlili, aby válku vyhrál. Tím měla být jeho říše upevněna. Potom zavedl do kostela Nikolaitů pohanské zvyky. To, co vzniklo, označuji jako formální, denominační kostel. Do nikolaitského kostela zavedl pohanské ceremonie a tak se zrodil katolicismus.

Nuže bratři, cituji dějiny. Mám tisíce katolických přátel. Jsou mými přáteli právě tak, jako protestanti. Ale vy, protestanti, neprotestujete. Počkejte, až tento večer skončí. Uvidíte, že udělají stejnou věc. Vidíte, hrnec nemůže vyčítat kotli, že je mastný. Vždyť je to stejná věc, stejný duch, který se dostal mezi ně. Uvidíte, proč tuto věc stále odsuzuji, neboť je převrácená. I když se to pokouším zadržet, pak to Duch ve mně provolá. Nemohu to zamlčet. Tak to bylo vždycky.

Velcí muži, velcí náboženští vůdci mi řekli: „Ty ničíš svoji službu, bratře Branhame, když říkáš věci, které nejsou tvou záležitostí. Tebe Bůh povolal, aby ses modlil za nemocné.“ Bůh mne povolal dělat více, než se jen modlit za nemocné. Uzdravení nemocných upoutalo pozornost lidí, nic víc. Modlitba za nemocné má malý význam. Tady jde o zvěst, o níž mluvíme. Nemocný může zase onemocnět a zemřít. Ale je-li někdo z Ducha Božího narozen, pak má věčný život. Bůh neuzdravuje jen ty nemocné tímto způsobem. Uzdravování nemocných je dar Ducha, který je k dispozici v lokálním sboru. Dary jsou k dispozici ve sboru. Ale jedná se o více. Doufám, že to pochopíte.

Křesťané a pohané se spojili a zrodil se katolický kostel.

Přál bych si mít zde lístek, který mi byl jednoho večera doručen. Zapomněl jsem ho vzít s sebou, protože mám ve své studovně tolik věcí. Oni v tomto čase dělají totéž. Začalo to volbou posledního muže, kterého jste zvolili. Nyní se pracuje na společné Bibli, která neurazí katolíky, ani Židy, ani protestanty. Udělají Bibli, která vyhoví všem. Jste schopni prohlédnout lest jiného Konstantina? Dějiny se opakují. Slyšeli jste to, když jsem vám to ten večer předčítal. Že? Mám ten výstřížek doma. Pracují na tom již dlouho. Má být dokončena v roce 1962. Pozorujte, jak papež Jan XXIII vyzval všechny sesterské kostely, aby se navrátily zpět k mateřskému kostelu! Buďte bez starosti, dojde k tomu. Tak daleko to již je. Není třeba to nejprve připravovat, neboť tam již jsou.

Zmínil jsem již, co se říkalo v této zemi: „Bude-li zvolen pan Kennedy, převezmou všechno katolíci.“ Převezmou? To se již dávno stalo, aniž byste o tom věděli. Kdo vůbec platí jejich učitele, jejich školy, ve kterých se vyučuje katolicismus? Vy, daňoví poplatníci. Děje se vám to před nosem. Ó, jak se činí. Bible říká, že se mu to podaří lichotkami – a tak toho dosáhl. Vidíte, oni neplatí daně. O tom by se mohlo mnoho říkat. Ale od toho se musím odpoutat a vrátit se k našemu tématu.

Aby Konstantin dosáhl všeho, co si předsevzal, musel nabídnout světskou zábavu, aby získal pozornost jak pohanů, tak i křesťanů. Jste duchovně smýšlející? Přemýšlíte? Není to zvěst této hodiny? Kostely mají všechny možné zábavy, ve kterých se všechno směšuje. Tato moc bude znovu stmelena, až udeří. Je to již tak daleko. To poznáváme z dějin, které nebyly upraveny, nýbrž jen podávají zprávu o tom, co se stalo.

Ale tehdy se to stalo. On nikolaitský kostel stmelil prostřednictvím světské zábavy a estrádních vystoupení. Nezapomeňte, na znovuzrozenou církev nemohl sáhnout, ani na jediného z nich. Ale formální kostel Nikolaitů na to naletěl. V našich protestantských kostelech máme různá představení. To je pravda. Přátelé, co říká Boží Slovo, je pravda. Protestantské kostely jsou vinny. Bůh nikdy neměl v plánu pořádání hostin, tanec a radovánky ve sklepech Božího domu, aby se ze zisku zaplatil

kazatel a jiné věci. Není zapotřebí více, než naučit lidi dávat desátek. To je v plánu Božím. Ale lidé chtějí vždy prosazovat své vlastní plány, i přesto, že tím zkříží Boží plán.

Nuže, když to udělali, sjednotili se a zformovali tím katolický kostel. Když jsem četl o velikém Nicejském koncilu, padl jsem na svá kolena. V roce 325 se konal velký Nicejský koncil, kterého se zúčastnili kněží a otcové křesťanské víry. Této schůze nebo koncilu se zúčastnilo přibližně 1500 delegátů. Laici převažovali nad biskupy v poměru 5:1. Ale prostřednictvím Nikolaitů se Konstantinovi zdařil politický plán, neboť přehlasovali pravou církev a získali vítězství. Odstranili ze shromáždění Ducha svatého a dosadili biskupy, kardinály, papeže atd.

Stejně křivé věci se dopustili demokraté během poslední volební kampaně. Republikáni nejsou lepší. Mluvím jen o tom, co se prokázalo o Edgaru Hooverovi v Kalifornii a na jiných místech. Seřídili počítače, takže když hlasovali pro Nixona, zároveň odevzdali hlas pro Kennedyho. Proto byl bez šancí. Proč ani nyní proti tomu nic nepodnikají, když to bylo odhaleno jako podvod? Žijeme v té hodině – jsme v konečném čase. Oni to ví, že to byl podvod, přesto proti tomu nevystoupí.

Také tehdy to byla křivá věc a teď to tu máme zase, aby se dovnitř dostal jistý muž a zavedl jisté učení. Učení Nikolaitů se nejprve projevovalo ve skutcích a pak se stalo učním. Ve dnech Al Smitha to byly skutky, nyní je to učním. Nepochybuji, že on bude dobrým prezidentem. Během svého úřadování ty pohany a křesťany formálně stmelí. Pracuje se na té Bibli, aby všechno spojili – papežové a kardinálové.

Před nějakým časem jsem se pozdravil s arcibiskupem z Canterbury v Anglii. Setkal jsem se s ním během své návštěvy Anglie a rozmlouval jsem s ním. Byl osobitě oblečen. I on navštívil papeže – poprvé po několika stoletích. Co je to? Jsme v poslední hodině. Proto dnes večer stojím zde a ne někde jinde na kdovíjakém podiu, kde bych kázal a modlil se za nemocné. Tam nemohu všechny oslovit. To je důvod, proč pořizujeme magnetofonové záznamy a rozesíláme je do celého světa, aby lidé byli varováni a vrátili se zpět k víře.

Juda psal jako poslední onoho křesťanského období před knihou Zjevení: *... musil jsem psáti, vás napomínaje, abyste statečně bojovali o víru, kteráž jest jednou dána svatým.*

Po smrti Pána Ježíše začali od toho uhýbat. Na koncilu v Nicei v roce 325, jehož se zúčastnilo asi 1500 delegátů, byli laici v mlhavé a bouřlivé atmosféře přehlasováni, takže Nikolaité získali většinu. Celý kostel byl postaven pod dohled biskupů a papežů. Převzali od církve plnou moc a převedli ji na biskupa, aby nad sborem vládl. Oni byli ti jediní, kteří měli právo rozhodovat. To vidíte v katolickém kostele ještě dnes!

Nesmíte číst Bibli, nemáte oprávnění ji vykládat. K tomu má oprávnění jen biskup. Vidíte, odkud to přišlo? Můžete vidět Nikolaity v jejich kojeneckém věku, než uměli křičet a lézt. Tam se narodili. To souhlasí. To byla a stále ještě je forma křesťanství.

Protestanti je napodobovali. Bible popisuje ve Zjevení 17 matku s jejími dcerami. Bude-li Pán chtít, probereme to později. Dnes je to stejné. Oni to převzali.

Konstantin si posloužil Balámovou strategií. Nyní přesně naslouchejte, co říká v Bibli: „Držte se pevně mé víry ...“

Ale mám málo proti tobě, že tam máš ty, kteří drží učení Balámovo, kterýž učil Baláka pohoršení klásti před obličejem synů Izraelských, aby jedli modlám obětované, a smilnili.

Konstantin užil stejnou strategii jako Balám. Po tomto koncilu se konalo sejití s biskupy, kteří byli ustanoveni nad sbory, aby nad nimi vládli a laiky zbavili všech práv. Již neměli vlastní názor, ani právo vykládat Písmo. Právo vykládat Písmo měli jen kněží.

Po nějakém čase pak určili někoho jako hlavního kněze, jako zástupce, který byl papežem. Dospěli k tomu, že porozumění bylo příznáno jen kněžím. Posluchačstvo již nemuselo číst Bibli nebo něco jiného dělat, až jim byla Bible úplně odebrána.

Oni to opět převzali a schválili, neboť to vypadalo dobře. Vypadalo to dobře – byli bohatí a tak dále. Když Konstantin svolal toto velké shromáždění, slíbil biskupům krásné budovy. Měl k dispozici peníze, aby vybudoval velká zařízení, která potom předal kostelu, aby byly užívány jako kostelní budovy. Ó, byly to výstavné budovy. Všechno pěkně ozdobené atd. Tak je předal kostelu.

Potom oblékl biskupy do přepychového oblečení, včetně spodního prádla. Nechal pro ně postavit vyvýšené místo, na kterém se postavili jako modly. Oltáře z mramoru dal pro ně postavit. To všechno udělal, přeměnil pohanské ideje a zavedl je do křesťanství, tím, že dosadil biskupa. Vidíte, modlu sesadili a postavili na její místo biskupa. Postavili mu oltář a udělali z něho boha. Povýšili biskupa, oblékli ho, že vypadal jako bůh a měl řeč. Místo aby s ním jednali jako s pohanskými modlami, oblékli ho do roucha, jaké měl nosit Ježíš. Seděl tam jako modla.

Můžete si představit, co tomu říkali pohané: „S tím souhlasíme, neboť nyní máme někoho, kdo nám odpovídá. Tak dlouho jsme mluvili s modlami, ale tento muž k nám může mluvit.“ Křesťané mysleli: „Je to pěkné. Teď můžeme dělat všechno, neboť tam máme našeho boha. Můžeme k němu mluvit a on může říkat, co máme dělat. Jestliže hřešíme, pak mu to řekneme, něco mu za to dáme, trochu se kajeme a je zase všechno v pořádku. Můžeme jít a cítit se svobodní. Již se nemusíme o nic starat.“ To vypadalo dobře.

Pro tělesně smýšlející to vypadá stále ještě dobře. Ale nikdy to nemůžete nalít do znovuzrozeného Božího dítěte. To ne, neboť ony ví, v koho věří, jsou přesvědčeni, že On je schopen, jim svěřené dědictví zachovat až k onomu dni. *Ale to jedno činím, na ty věci, kteréž jsou za mnou, zapomínáje, k těm pak, kteréž jsou přede mnou, úsilně chvátaje, k cili běžím, k odplatě svrchovaného povolání Božího v Kristu Ježíši.* (Fil. 3, 14). Amen. Ó, jsem za to tak vděčný.

Kostely byly velice pěkně vyzdobeny, s mramorovými oltáři. Byli pěkně oblečení. Stejnou věc můžete vidět ještě dnes – pozlacené, ozdobené drahými kameny. Na tomto oltáři jsou drahokamy. Velice krásné. Ó, to se hodí k Nikolaitům a pohanům. Vidíte, co udělal! Použil pohanské ceremoniály a ideje, vzal křesťanství, studené, formální, oni nevěděli nic lepšího a neměli Ducha svatého, který by je vedl jinak. Udělal jim zde na zemi jednoho boha, postavil pro ně oltář a posadil na něj boha, který jim odpouštěl hříchy. Jste duchovní? Rozumíte tomu, co mám na mysli? Vidíte, co to je? – Předávání odpouštění hříchů na zemi.

Necituji toto z paměti, ale z dějin. Mohu vám udat ta místa nepodplatitelných dějin, stejně, jako se podává zpráva o Georgeovi Washingtonovi, Abrahamovi Lincolnovi, a bitvě u Gettysburgu. Jistě, všechny věci, které cituji, jsou z dějin.

Jim se to hodilo, ale ne znovuzrozené církvi. Ne, nikdy! Oni určili jednoho muže jako hlavního kněze, který odříkal ceremoniál a tím byli lidé plného evangelia vyšťváni. Ještě dnes to tak je. Ty věci toho období byly převzaty v jiných podobách do jiného času.

Hodnostáře, kteří odříkávali ceremoniály, vyvyšovali jako boha. Sledujte, že pohané se modlili ke svým mrtvým předkům. Jak jen tu může protestantská konfese stát a odříkat: „Věřím ve svatý římsko-katolický kostel a ve společenství se svatými.“ Vy, metodisté, presbyteriáni a luteráni, zahalte si tváře. Všechno, co má co dělat se zesnulými, je spiritismus.

Nyní se však protestanti již nemohou vysmívat katolíkům, neboť dělají totéž, když vyznávají, že věří stejné věci. Křest vykonáváte podle katolického kostela, rouháte se a odmítáte ty, kteří se snaží žít správným způsobem. Jestliže slyšíte lidi ve sboru jásat pod silou Boží, stojíte venku a rouháte se tomu. Vidíte, lidé umírají, ale duchové nikoli.

Duch svatý nemůže zemřít. Spočinul na Ježíši. Nyní je v církvi a zůstane tak dlouho, až se Ježíš vrátí pro ty Své, kteří jsou částí z Něho. Pronásledovatelé se jim tehdy rouhali a stále tu ještě jsou. Bůh bere ty Své ze země, ale ne Svého Ducha. Dábel bere ty své, ale jeho duch zůstává na zemi.

Kněží, kteří schválili smrt Ježíše, kteří Ho označili jako věstce a ďábla, byli tak nábožní, jak jen mohli být. Znali písmo, ale nepoznali jejich pravý význam. Měli své vlastní ideje a na nic jiného neslyšeli. Viděli Ježíše. Jak bylo možné, že nepoznali, že Ježíš všechno, co o Něm proroci prorokovali, naplnil? Byli slepí. Bůh je zaslepil za tím účelem, abychom my mohli obdržet spásu.

Bible předpovídá, že v tomto letničním období jsme nazí, chudí, slepí a odhalení a nevíme to. Mají kostelní tradice. Ó, vy formální baptisté, presbyteriáni a letničtí! Nemluvím jen k těm, kteří tu sedí. Natáčíte se to na magnetofonový pásek. Víím, kam to všechno vede. Čiňte pokání! Pojd'te zpět k Bibli! Pojd'te zpět ke Kristu!

Stalo se, že plné evangelium bylo vypuzeno. Divy a znamení byly z církve vypuzeny a skupina naplněná Duchem svatým vyhozena. Potom zapřeli, že kdy něco takového bylo. Přesně to stejné dělají dnes. Nejste schopni tohoto ducha poznat? Jak jsem vám řekl na počátku, oblect se do duchovního smýšlení! Dovolte Bohu otevřít vaše srdce. Nebud'te zaujatí! Sed'te a poslouchajte a řekněte: „Svatý Duchu, zjev mi to, abych to viděl.“ Tak je to.

Ať při baptistech, presbyteriánech, dokonce při letničních se to stalo náboženskou ceremonií. Sice ještě mohou tlouci do kláves klavíru, poskakovat. Ale jakmile skončí hudba, jdou, podvádějí, lžou, kradou a dělají všechno možné. Často jsou tak zlostní, že by se mohli pustit do rvačky s cirkulárkou. Pomlouvají někoho a dělají jiné věci, ne jen metodisté, baptisté, presbyteriáni, katolíci, ale také letniční sbor v Laodicenském období.

Proč se nevrátíte k tomu, co měli vaši otcové? Proč se nevrátíte k pravým letnicím, čímž budete posvěceni a Duchem svatým naplněni, že nás to zavede zpět ke Kristu. To potřebujeme ještě dnes.

Slovo Pergamon znamená „manželství“. Formální křesťanství Nikolaitů se sjednotilo se státem a pohanskými ceremonii. To bylo zrození katolického kostela. Každý ví, že ke vzniku katolického kostela dal popud Nicejský koncil. Předtím byli Bohem nazýváni Nikolaité. „Niko“ znamená přemáhat a laiky utiskovat. Když to dělali, nechtěli, aby byl Bůh činný mezi lidmi a nechtěli žádné kazatele, což znamená pastýře, kteří by byli vedeni Duchem svatým. Vy se ptáte: „Nemůže být kněz pastýřem?“ Jaký pokrm vám dává? Máte stejné výsledky jako o letnicích? Jistě ne. Bylo snad slyšet o letnicích nějaké „Ave Maria“, o pocvičování v pokání, o pokropení, o polévání, užívání titulů „Otec, Syn a Duch svatý“? Kde je to o letnicích k nalezení?

Petr řekl: „Nechť tedy celý dům Izraelský s jistotou pozná, že Bůh Ho učinil Pánem a Kristem ...“ Odkud přišly ostatní věci? Na počátku to byli Nikolaité, kteří splynuli s katolicismem. Nyní říkáte: „Jsem rád, že k nim nepatřím!“ Nebud'te si tím tak jisti! Křesťanství – Nikolaité! Můžete vidět ten celkový obraz? Poslouchajte pozorně!

Chtěl bych, abyste to dnes pochopili, i kdybychom tu museli zůstat do půlnoci. Neboť hled'te, jde o vaši duši. Můžete říkat: „Patřím k tomu nebo onomu sboru ...“ O to nejde. Bratři, nemáte-li Ducha svatého, můžete patřit k mnohým sborům a přesto být ztraceni. Jestliže nejste Duchem Božím skrze křest Ducha svatého znovuzrozeni, potom jste ztraceni a věčný život jste neobdrželi. Samotný věčný život vzkřísí Bůh, neboť je to věčný život, který obstojí.

Kdo z vás si ještě může vzpomenout na bratra Spurgeona, metodistického kazatele z Henryville? Je to starý významný muž. Jednou jsme spolu seděli v „Red Furnish Cafe“, jedli zmrzlinu a rozmlouvali o shromáždění, které jsem konal. Ten majitel měl zapnutý rozhlas a my jsme poslouchali zprávy z „Hospodářské hodinky“ z Louisville. Bylo tam řečeno, že 4H klub má stroj, který produkuje obilné zrno stejného složení jako pravé zrno. Vypadalo přesně, jako originál. Věda to zdokonalila do té míry, že vezme-li se z pytle plná hrst toho, které vyrostlo na poli a druhá hrst z toho, co vyprodukoval stroj, neshledáme žádný rozdíl. Produkuje to stejný druh obilných lupínek a chleba. Můžete to vzít do laboratoře, rozřezat a nerozeznáte jedno od druhého. Jak jedno, tak to druhé obsahuje všechny součásti jako kalcium, vlhkost, atd.

Bylo řečeno: „Jediný způsob jak zjistit, které zrno rostlo na poli a které bylo vyrobeno, je, že oboje zasejeme. Necháme je zetlít, ale to vyrobené nevzejde. To, které nechal růst Bůh, vzejde. To druhé nemá žádný klíček.

Můžete vypadat jako křesťan, jednat, jako křesťan, konat každý dobrý skutek, být věrni svému sboru; ale podívejte se jen, jste-li Duchem svatým oplodněni a máte-li věčný život, – věčný život do vás nevejde skrze vyznání, nýbrž skrze dar Ducha svatého. Jak to obdržíte? Petr letničního dne řekl a bylo to napsáno jako recept od lékaře: „Čiňte pokání a dejte se jeden každý z vás pokřtít na jméno Ježíše Krista na odpuštění hříchů vašich, tak obdržíte dar Ducha svatého.“ Dar Ducha svatého je věčný život. To je jediné, co Bůh může vzkřísit. Jenom to, co má v sobě život, povstane. To je to jediné, co může být vzato vzhůru. Doufám, že je to jasné. Dej Bůh, aby to bylo srozumitelné.

Nikolaité byli formální, sjednotili se s pohany a zformovali kostel. Pohanské oltáře byly předělány na křesťanské. Z pohanského boha byl udělán jeden, který může mluvit v podobě nějakého biskupa. On byl vyzdvižen a seděl tam ve svém rouchu, oděn jako bůh. Vidíte, nezáleží na

tom vnějším, nýbrž na tom vnitřním. Ta dvě zrna vypadala stejně. Navenek nebylo nic viditelné, ale to, co bylo vnitru, je od sebe odlišovalo. Vidíte, ten život je vevnitř.

Nyní vidíme, jak se tehdy zrodil katolický kostel. Je matkou všech denominací a kostelů. Nyní říkáte: „Bratře Branhame, pokud nejsem katolíkem ...“ Ne, tak moment, prosím. Otevřme Zjevení 17. Toto je zjevení Ježíše Krista Jeho církvi. Naslouchejte, zatímco čtu!

I přišel jeden z těch sedmi andělů, kteří měli sedm koflíků, a mluvil se mnou, řka ke mně: Pojd', ukáži ti odsouzení nevěstky veliké, která sedí na vodách mnohých ...

Kolik vás může dosvědčit, že ví, že v Bibli je církev symbolizována ženou? Kdo z vás ví, že veliká ‚záletnice‘ této kapitoly je veliké město, které bylo postaveno na sedmi pahrbcích? Kolik vás ví, co znamenají ‚vody‘? Ona seděla při ‚mnohých vodách‘, – ne jedna voda, nýbrž mnohé vody, což znamená lidi.

Ve verši 15 je psáno:

... vody, kteréž jsi viděl, kdež nevěstka sedí, jsou lidé, a zástupy, a národy a jazyky.

Tato ženská byla odpadlá. Toto je poučení. Musíte opustit své rozumové myšlení. Ta zkažená ženská je nazvána ‚děvkou‘. Je to ženská, která je nevěrná svému manželskému slibu. Katolický kostel si klade nárok být nevěstou, ženou Krista. Jeptišky se nechají ostříhat a chtějí se zřící všeho světského, jejich celá náklonnost patří Kristu. Že ano?

Já pocházím z katolicismu. Četl jsem knihu „Skutečnosti naší víry“ a jiné jejich knihy, jako i protestantské a baptistické o tom, čemu věří. Mám je ve své studovně. Čtu v nich ještě, abych mohl odpovídat, jsem-li s něčím konfrontován. Ta hodina je tady, aby toto bylo oznámeno.

Nejprve Bůh působil v celém národě. Děly se divy a znamení, aby lidé o tom byli informováni. Ovce Boží znají Jeho hlas. Přesně ho poznají. Nemůžete vyjít, aniž byste předtím byli známi. Jinak natropíte mnoho škody. Ale Bůh se stará o všechno.

Pojd' ukáži ti odsouzení nevěstky veliké ...

Byla to ženská, která něco předstírala, ale cizoložila. Jestliže je tu řeč o kostele, potom se dopouštěla cizoložství proti Bohu. Toto cizoložství spočívá v duchovním smilstvu. Učí lidi věci, které ve Slově Božím nejsou. Je to tak? Učí něco, co není založeno na pravdě. To jsou Nikolaité. Vidíte, jak to vzniklo? Dosadili kněze a papeže. Duch svatý byl vypuzen. Je řečeno: „Pokání činite, dejte se jeden každý z vás pokřtít na jméno Ježíše Krista na odpuštění hříchů.“ Oni ale říkají: „Otec, Syn a Duch svatý.“ Pokropují a polévají.

Dejte pozor, co tato ženská dělala:

S kterou smilnil králové země, a zpili se vínem smilství jejího obyvatelé země.

‚Opilí‘ – usmrcují, vydávají na smrt, zastřelí a všechno ostatní, bratře. Jsou zcela opilí ze všeho, vínem, které rozdává, její víno smilstva.

Dovolte mi něco říci. Moje matka byla katolička. Vy říkáte, že něco takového je strašné. Jen počkejte okamžik, vy protestanti. (Mluvím k těm, kteří budou poslouchat ty zvukové pásky.)

I odnesl mne v duchu na poušť, a viděl jsem ženu sedící na šelmě brunátné.

Co znamená slovo ‚brunátné‘? Znamená to královské, knížecké, skvostné, jako u králů atd.

... plné jmen rouhání, mající sedm hlav a deset rohů.

Sedm hlav označuje sedm hor, na kterém město leží. Tato žena se nacházela ve městě. To víme.

Žena pak odína byla šarlatem a brunátným rouchem, ...

Šelma byla šarlatová, žena byla oblečena do šarlátu a purpuru. Neupozorňoval jsem vás, že jsou tři opony? Nevím, jak dlouho budu ještě žít, ale myslíte na to, že jsem vám již před lety řekl: „Dejte pozor na Rusko!“ Existují tři opony: Železná, bambusová (Čína) a purpurová opona. Na tu dávejte pozor, neboť to je ten svůdce!

Žena pak odína byla šarlatem a brunátným rouchem, a ozdobena zlatem a kamením drahým i perlami, (vzpomínáte si, když jsme hovořili o prvním oltáři Nikolaitů?) ... mající koflík zlatý v ruce své, plný ohavností a nečistoty smilstva svého.

To je to, co lidem nabízí. Oni to hltají a jsou z toho opilí. Irové a Francouzi se hned tak nezaleknou, řeknete-li něco proti kostelu. Jistě ne.

A na čele jejím napsané jméno: Tajemství, Babylón veliký, máte smilnic a ohavností země. (Kral. Bible: ... *máte všeho smilstva*)

Satan přeložil své sídlo z Babylónu do Pergamo-nu. Přál bych si projít celým Zjevením, abyste to viděli.

... *Babylón veliký, máte všech smilnic a ohavností země.*

Čím byla? Matkou záletnic, ne synů. Neoznačuje Bible kostel jako Babylón? Pohleďte do jejich vlastních knih. Byla záletnice a stala se matkou, neboť měla dcery. Konfese – sbory byly jako dcery. Odkud přichází protestantská konfese. V čem spočívá rozdíl mezi děvkou a záletnicí? – Stejná věc. Je to tak?

Vystoupil Martin Luther. Pravá církev dostala šanci. Později se to stalo skrze Wesleye, až k letničnímu hnutí. Ale všechny z nich se vrátily k nikolaitské ideji a staly se organizacemi s všeobecnými dozorci a se vším, co k tomu náleží a šly přímo zpátky ke stejnému křtu, ke stejné formě, stejné ceremonii. Mnohé z nich mají katechismus, apoštolské vyznání víry. Ukažte mi takové vyznání víry v Bibli, bratři. Existuje-li nějaké apoštolské vyznání víry, potom to je tohle ve Sk. 2, 38. Tam je přikázáno, co má každý dělat. Kde jste kdy slyšeli, že apoštolové vydali ustanovení, ve kterém by bylo řečeno: „Věřím ve svatý římsko-katolický kostel. Věřím ve společenství se svatými.“

Byl to Petr, jemuž byly předány klíče. Je jen jeden Prostředník mezi Bohem a lidmi. To je Kristus Ježíš. Podívejte se na protestantské konfese! Co udělali? Nebyli spokojeni. Každá z nich povstala s letničním požehnáním. To přesně souhlasí. Dokonce Martin Luther mluvil v jazycích. On se omlouval a řekl: „Ó Bože, co je to za podivná slova, která vyslovuji? Vždyť nevím, co říkám.“ Jistě, on tomu věřil.

V těch obdobích měli Ducha, ale stále znovu se vraceli zpět a zakládali organizace, jakmile zakladatelé zesnuli. Kdyby nedovolili luteránskému kostelu se zorganizovat, byl by z toho vznikl letniční sbor. Co je letniční sbor? Mám na mysli pravé letnice, ne denominaci. Tím se dostáváme zase k hrnci a ke kotli. Dělal to stejné a prostřednictvím toho se vrátili zpět k nikolaitství, jak to dělali na počátku. Kolik vás to vidělo? Řekněte Amen! Děkuji! To souhlasí. Chtěl jsem od vás jen potvrzení.

Vidíte, ona byla matkou děvek. V jakém způsobu jsou záletnicemi? Dopouštějí se duchovního cizoložstva proti Slovu Božímu. Říká-li Slovo Boží: „Pokání činite a dejte se jeden každý z vás pokřtít na jméno Ježíše Krista ...“ a všichni, o nichž Bible píše, byli pokřtěni na jméno Ježíše Krista, a vy místo toho užíváte tu formuli ‚Otec, Syn a Duch svatý‘ pak je to smilstvo. Souhlasí to?

Jestliže se biblický křest konal ponořením, což z původního textu jasně vyplývá, kde jste potom vzali to pokropování a polévání? Kde můžete doložit, že Ducha svatého obdržíte skrze pokládání rukou nebo skrze přijímání hostie nebo něco jiného?

Tehdy přišel Duch svatý z nebe, jako zvuk mocného větru a všichni byli naplněni a začali mluvit v jazycích a jásat, chovali se, jakoby byli opilí. Vy to nahradíte stiskem ruky anebo doporučujícím dopisem sboru.

Jak chcete uniknout, dopouštíte-li se duchovního smilství? Jen si sami položte tu otázku! Otevřete svá srdce a nenechte působit svůj rozum. Buďte upřímní, bratři! Nacházíme se na konci cesty. Tato shromáždění nebyla uspořádána nadarmo. Byla určena Bohem. Tomu věřím tak jistě, jakože tu stojím. Věřím, že jsem Boží služebník. Říkám to ve jménu Ježíše, že Bůh položil na mé srdce sem přijít. Nedostanu za to ani penny. Mohl bych jít kdovíkam, abych se modlil za nemocné a dělal někde něco jiného. Mohl bych jít na ryby a přesto bych od sboru dostal svůj plat. Ale Bůh to položil na mé srdce. Již mě to nepustilo. Ten vnitřní křik tu jednoduše byl. Dělán vše, co mohu. Jsem tu ve jménu Pána, abych udělal všechno, jak nejlépe umím. Nenechte to kolem sebe přejít.

Protestanti, vidíte nyní, co mám na mysli porovnáváním protestantského a katolického kostela? Jeden je právě takový jako druhý. To souhlasí.

Pergamon znamená ‚sjednocení‘.

Proberme ještě něco jiného: *Ale mám málo proti tobě, že tam máš ty, kteří drží učení Balámovu*

...

Máme ještě čas? Pospíším si. Kolik vás by ještě chtělo trochu poslouchat? Víím, je horko. Je-li vám horko při sezení, vííte, jak se zde cítím já při mluvení? Ale chtěli bychom uniknout místu, kde je skutečně horko. Nám se jedná o věčné věci.

Co se stalo, když ten kostel založili v tomto způsobu. Dobře poslouchajte, mé děti! Co se stalo? Duch svatý byl vypuzen ze sboru. Není divu, nikdo z jejich kněží nemůže probudit mrtvé a žádné divy se nestaly.

Svatí, o nichž mluví jejich kostel, proti nim protestovali. Ale nyní si je nárokují. Myslím na Janu z Arcu. Ptám se vás katolíků a protestantů, jestli Jana z Arcu byla ve svém čase ve Francii bezvýznamná, neboť katolický kostel ty svaté vždy utiskoval. Bůh při tom děvčeti působil. Ona měla Ducha svatého. Co udělala? Předpověděla věci, které jí Pán ukázal ve vidění. Modlila se za nemocné. Modlila se za malé mrtvé dítě, které znovu ožilo. To je letniční. Co s ní udělal katolický kostel, protože proti tomu protestovala? Zinscenovali s ní soudní proces a upálili ji jako čarodějnicí na hranici. Nyní ji nazýváte ‚svatá Jana‘.

Asi o 200 let později kostel zjistil, co udělali, a že skutečně byla posvěcená. Učinili pokání tím, že vykopali kosti kněží, kteří byli za její smrt odpovědní a hodili je do řeky. Myslíte, že tím bude krev někdy z jejich rukou smyta? Bible říká, že krev všech mučedníků je v něm nalezena. To řekl Anděl Páně o Babylónu. Každá vražda, která byla vykonána na mučednicích, kteří byli posvěceni v Kristu, je od času Nikolaitů nalezena v něm. Přemýšlejte o tom!

Křesťanský kostel se oženil s Babylónem. Pergamon znamená ‚oženit se‘. Nuže, k učení Baláma: ... *neboť tam máš ty, kteří drží učení Balá-movo* ...

Ó miluji tyto věci. Kdybychom se jen mohli jedním tématem zabývat déle, abyste to pochopili a pak teprve jít dále. Je to všechno plné zlatých kousků. Jsem jako zlatokop. Každou tuto vzácnost musíme leštít. Každý kus zlata zrcadlí Ježíše Krista. ON je Alfa a Omega – každý karát zlata v tom kuse. To souhlasí. ON je všechno. ON je sám Bůh, který se z toho důvodu stal mezi námi masitým tělem.

Bude-li Bůh chtít, chtěl bych dnes večer vyložit ještě něco jiného. Chtěl bych, abyste zítra četli 4. Moj. 22-25. Nyní to nebudeme číst. To si můžete přečíst sami.

Víme, že Izrael byl Božím vyvoleným lidem. Oni byli letniční. Duch byl mezi nimi. Vzpomínáte si ještě na zvěst ze včerejšího večera? Když Mojžíš prošel Rudým mořem a to zůstalo za ním, což reprezentuje krev, tedy všichni popoháněči, kteří děti Izraele bili, zůstali zpět. Mojžíš pozdvihl ruce a zpíval v Duchu. Ó, každý z nás může být Mojžíšem. Pohlédneme-li na krev Pána Ježíše, pak jsme zanechali všechno zpět. Každý opilec, každá láhev, každá neslušná žena a všechno ostatní, co jsme kdy v našem životě dělali, všechno je mrtvé v krvi Pána Ježíše. To nás pohne ke zpěvu v Duchu. Cigarety, tabák, všechny naše špatné návyky, ano, všechno ostatní je mrtvé v krvi Pána Ježíše. Potom můžeme zvednout své ruce a zpívat v Duchu.

Vidíte, co dělala Miriam, prorokyně! Myslete na to! Byla prorokyně. Vzala píšťalu, hrála na ni a tancovala v Duchu. Dcery Izraele ji následovaly na břehu a hrály na píšťaly a tancovaly v Duchu. To byly pravé letnice.

Dejte pozor, co se stalo. Když přišli k Moábovi, potkali se s učením Baláma, jak to zde v Písmu čtete. Moáb byl bratrem Izraele. Kolik vás ví, odkud pocházel Moáb? Moába bych nazval křížencem, neboť pocházel z dcer Lotových. Lot měl dvě děti se svými vlastními dcerami. Jedním z nich byl Moáb, z něhož pocházel kmen Moábský. Lot byl Abrahama-vým synovcem. Šlo to zpět ke stejné linii. To víme. Všimněte si, prosím, že to nebyli žádní pohané, jak se to předvádí v některých divadelních hrách. Myslete na to, byli to věřící.

Potom přišel Izrael, aby táhl do zaslíbené země. Museli projít Moábskou zemí. Poslali k nim posly a řekli: „Dovol nám projít tvou zemí, neboť jsme bratři.“

Moáb představoval Nikolaity. Hned to uvidíte. Izrael představuje pravou církev. Balám byl jeden z jejich biskupů nebo papežů, srovnatelný s tělesně smýšlejícími křesťany. Bez pochyb měl dary. Mnozí z nich jsou skvělí řečníci – doktoři filozofie – velcí muži. To nemůžete zapřít. Mají formu pobožnosti, ale zapírají tu sílu. Vraťte se zpátky k původním letnicím! Nikdy se od toho

nevzdalujte! Jestliže to děláte, jste ztraceni. Setrvejte s tím požehnáním – s tím Žehnajícím všechno požehnání.

Pozorujte dále jejich pouť! Přišli k tomuto formálnímu, kříženému kostelu a řekli: „Jsme na cestě k probuzení! Jdeme na druhou stranu do zaslíbené země. Dovolte nám projít. Bude-li se náš dobytek pást na vaši trávě nebo pít vaši vodu, zaplatíme za to.“

Co se stalo? Král Balák se rozčlil. Takové shromáždění nechtěl ve svém kostele, ani ve své zemi. Okamžitě poslal k papežovi nebo k biskupovi Balámovi, domýšlivému prorokovi, který miloval peníze více než Boha. Král Balák mu vzkázal: „Tak přijď přece nyní sem a zlořeč tomuto lidu ...“ a já se ti odměním. Bůh mluvil k Balámovi. Ptám se, kolik Balámů dnes ve světě máme – metodistických kazatelů, baptistických kazatelů, katolických kněží. Milost! Oni vědí, že Bůh ... Přečtěte si ty stejné dějiny jako já, pak tomu budete rozumět. Balám!

On Balámovi vzkázal: „Přijď a zlořeč tomuto lidu!“ Balám odpověděl: „Zůstaňte tuto noc zde, potom vám dám zprávu, podle toho, co mi odpoví Pán.“

Ale Bůh řekl Balámovi: „Nechod' s nimi! Nezlořeč mému lidu, neboť je požehnaný!“ Druhého jitra to vzkázal králi. Tedy Balák poslal knížata ještě jednou. Balám se ptal Boha podruhé. Bůh odpověděl: „... jdi s nimi! ...“ Vidíte, co se stane, když pravdu nenásledujete? Vy Nikolaité si myslíte, jestliže Bůh něco pro vás dělá, že je vaše jednání ospravedlněné. Existuje původní pravda, ale vy berete Boží dopuštěnou vůli a říkáte: „Bůh nám dává Ducha svatého“, nebo „On nám žehná, i když křtíme ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého“. Vy Balámové! Vidíte učení Baláma?

Potom, co byl tak arogantní, ho nechal Bůh jít. Ale sám se zapletl. Musíte se vrátit zpět k pravdě, k té původní dané pravdě. Zpět k Bibli! „Ó, On nám požehnal.“ Vím, že to udělal. ON Balámovi řekl: „Jdi tam! Jsi zavázán své organizaci.“ Balám osedlal svou oslici a dal se na cestu. Anděl Páně se mu postavil do cesty. Ale vidíte, že tento prorok, papež, biskup, kardinál nebo cokoli byl, byl tak zaslepen v duchovních věcech. Myslel na povýšení. Bydlel blízko řeky Eufrat a možná myslel na nějaké dědictví jako: „Postavím svůj sbor na této skále, Petře. – Nebo na skále, která byla v Římě.“

Ale do cesty se mu postavil Anděl Páně, s taseným mečem. Byl tak zaslepený, že Ho neviděl. Oslice přitom přitiskla Balámovi nohu ke skále. Ale on jel dále. Anděl se mu opět postavil do cesty. Bůh zablokuje každý průchod. Když pak uviděla oslice Anděla Páně, složila se pod Balámem na zem. Balám se rozlítil, že oslici zbil holí.

Chci vám jen ukázat, co ho změnilo a co mu bylo řečeno, v čem jednal převráceně. Bůh nechal oslici mluvit v jazycích. Nebyl to mezek, ale oslice. Mezek by to nemohl dostat, protože je kříženec. Vidíte, ona byla originální semeno.

Pro Moába byla znamení a všechny tyto věci minulostí, ale Izrael těm znamením následoval.

Oslice se obrátila a řekla: „Nebyla jsem po celý čas tvou oslicí? Ten zaslepený kněz ji ale bil dále, zatímco na ní ještě seděl. Ona k němu ale nadále mluvila neznámými jazyky. On odpověděl: „Ano, jsi má oslice.“

„A zdali jsi na mně až do dnešního dne nejezdil? Nikdy jsem ti nevyověděla službu.“

„Ne, ale kdybych měl meč, zabil bych tě a zabránil tomuto shromáždění. Vždyť jsem na cestě, abych té skupině svatých koloběžek zabránil projít touto zemí. Teď ti to nandám!“

Pak se ale ohlédl dokola a myslel si: „Není to zvláštní, mluví se mnou oslice.“ Ó Baláme! Podívej se, Bůh vždycky mluvil k lidem v neznámých jazycích. ON to dělal v různých časech. Říkáte: „To se stalo jen o letnicích.“ Ó ne! Na slavnosti u Balsazara se objevil rukopis v neznámé řeči na zdi. Měli tam jednoho muže, který měl dar výkladu. On jim to vyložil a řekl, co to znamená. To stejné se děje dnes.

Tam ale byl vykladač, proto tím Bůh nechal kardinála Baláma probudit, aby pochopil, oč jde. Víte, že tento zaslepený muž šel jednoduše dále? Stejně je to i dnes. Moábští, Nikolaité jdou stejnou cestou.

Nu, dejte pozor! Kdyby Bůh uznal fundamentální víru, byl by povinen požehnat Moábovi, neboť i Balám stavěl sedm oltářů. To souhlasí. Počet 7 – sedm období církve. Ale hleďte přece na duchovní užití. Držte se pevně duchovního užití. K tomu se hned dostaneme tvrdším způsobem.

Dívejte se na ten duchovní význam! Sedm býků a sedm skopců (čistá zvířata) odkazují na příchod Krista a to stovky let předem.

Oni věřili. Čemu? Věřili v Jehovu, Boha. Čemu ještě věřili? V obětování čistých obětí. Kladli si nárok, že věří v příchod Mesiáše, když přinášeli skopce jako oběti.

Zabývejte se baptisty a zjistíte, že dělají totéž. V čem je rozdíl? Izrael se utábořil v údolí, obětoval stejné oběti jako ti druzí a modlili se k témuž Bohu. Nemůžete vidět zkrřížení Nikolaitů? Nevidíte ty opravdově duchovně smýšlející? Čím se od sebe liší? Jednomu následovala znamení, druzí měli formu.

Stejně se stalo zde s Nikolaity, s formálním křesťanstvím na koncilu v Nicei. Duch svatý zde říká: „Ale mám málo proti tobě, že tam máš ty, kteří drží učení Balámovo ...“ Skutky a učení Nikolaitů jsou mi odporné, neboť je to učení Baláma, jímž byli děti Izraele přivedeny k pádu. Jak to dokázal?

Dal se na cestu, aby ten lid proklel. Bůh ale jeho jazyk pevně držel, že mohl vyslovit jen to, co mu dovolil: „... nezlořeč tomu lidu, neboť jsem ho požehnal.“ Podívejte se na tohoto pokrytce. O tom by mohlo být mnohé řečeno. Podívejte se na starého krále Baláka, tu hlavu, který poslal pro falešného proroka, aby obešel tento lid a podíval se na ně shora dolů. Totéž by chtěli udělat také ty velké kostely s malou menšinou Boží. Řekli: „Víte co? Já jednoho z nich znám. Víte, co udělal? Udělal toto a ono. To jsou ti letniční!“ Ale kdybyste věděli pravdu o nich! Jenže o tom noviny mlčí. Jakmile nějaký letniční něco nesprávného dělá, mluví se o tom v celé zemi.

Dejte pozor! On je upozornil na jejich slabosti. Balám se díval na jejich zadní stranu, na to špatné, co dělali. Balám řekl: „Ano, budu se dívat jen na tu odvrácenou stranu, na všechny jejich špatnosti, na zlomyslnost a nepodařené věci.“ Kdyby chtěl hledět jen na to dobré, tak by neměli co předvést. To souhlasí. Oni udělali každý hřích, o kterém je psáno. Ale on neviděl, že v jejich středu byla udeřená skála a měděný had. Radovali se, neboť v jejich středu byl Král, uzdravení, znamení a divy, nad nimi visel ohnivý sloup. Z toho ten zaslepený prorok nic neviděl. Chtěl zdůraznit jenom ty negativní věci: „Vím, že jeden z nich má ženu někoho jiného. Zním jednoho, který ukradl peníze.“ To souhlasí. To přiznávám. Ale stejně to bylo s nimi, aniž by o tom něco řekli. On jim ukazoval jen ty nedostatky.

Bůh ale řekl: „Můžeš říci jen to, co ti Já řeknu.“ Balám se dostal do vytržení v Duchu. Místo, aby jim zlořečil, Izraeli požehnal. Amen.

Jestliže by Bůh uznal ty fundamentální, biblické školy, semináře, akademické tituly, tak by to musel respektovat tehdy. Ale On uznal tento lid a již požehnal, neboť ten Duch, Král byl mezi nimi. „Pán, jeho Bůh je s ním, a jásání Krále zaznívá z jeho středu.“ Král svatých. Zaznívaly radostné výkřiky. Bylo to jiné království.

Dokáži vám, že nebyli žádnou denominací. Chcete, abych to udělal? Poznamenal jsem si k tomu biblické místo. Přečtěme ze 4. Moj. 23, 9:

Když svrchu skal hledím na něj, (Jeho oko hledí na vrabečka, a také na mne) a s pahrbků spatřuji jej, aj, lid ten sám bydlí, a k jiným národům se nepřiměšuje.

Tím je dokázáno, že nebyli žádnou organizací. Byli odděleni od zbývajících národů, putovali kolem, bydleli ve stanech, na ulicích, na rozích ulic postavili svou misii. Když nemohli zaplatit, byli vyhozeni. Byli poutníky. Bůh chtěl, aby šli jinam.

Když jsem byl nedávno na Jamaice, potkal jsem se s jedním milým letničním bratrem, doktorem teologie. Řekl jsem: „Jak přece Pán tu první letniční církev požehnal. Oni nic nevlastnili. Jednoduše putovali kolem.“

On řekl: „Ó bratře Branhame, chtěl bych ti ukázat, kde jednali převráceně.“ Je to milý bratr. Já ho miluji.

Odpověděl jsem: „Ó skutečně, bratře? Budu rád, neboť bych rád věděl, v čem se mýlím. Bůh ví, že bych nechtěl mít nic převráceného. Mýlím-li se, chtěl bych to vědět, bratře. Děkuji ti.“

On řekl: „Ty vždy chválíš letniční církev prakřesťanství.“

Odvětil jsem: „Ano.“

On řekl: „Oni se dopustili největší chyby, když své majetky prodali. Když začalo pronásledování, neměli ani domy, kam by se mohli uchýlit. Neměli žádné místo a museli putovat od místa k místu.”

Řekl jsem: „Přesně to byla vůle Boží.”

Ptal se: „Jak to?” Odpověděl jsem: „Kdyby bývali měli domy, šli by zpět. Ale oni museli vyjít, aby rozšířili zprávu, že Duch svatý sestoupil.” Neříkejte mi, že Bůh udělal chybu. ON nikdy chyby nedělá. ON ví, jak to má být uděláno.

Oni prodali své majetky a stali se poutníky, všude šířili dobrou zprávu. Zvěst byla rozšířena v tehdejším známém světě. Vzdali se všeho, aby měli Ducha svatého. Ti lidé nepatřili k nějaké denominaci.

Myslete na to! Bůh denominace káral, že převzali učení Baláma. Víte, co udělal Balám, když se mu nepodařilo Izrael dostat do této denominace? Dobře poslouchajte! Blížíme se k závěru. Co udělal Balám? Totéž, co udělali později na koncilu v Nicei. To je důvod, proč bylo řečeno: „Ale mám málo proti tobě, že tam máš ty, kteří se drží učení Baláma a Nikolaitů.”

Nikolaité byli lidé, kteří se odtáhli, aby zformovali organizaci. Kolik vás ví, že to souhlasí? Tak vznikla organizace. To je pravda Boží. Konečně vznikla největší organizace světa – katolická. Slovo ‚katolická‘ znamená ‚universální‘. Celosvětová organizace. Všechny menší musí vejít do tohoto velkého kostela.

Dejte pozor! Co byl Babylón? Kdo ho založil? Nimrod. Co dělal? Vybuďoval veliké město a vysokou věž. Všechna okolní města musela platit daň – organizace. To je prehistorie. Vplížilo se to do církevního období, zase se organizovalo a všechny národy byly zavedeny dovnitř. Zde je psáno, že obyvatelé země byli jejím vínem smilstva opilí. Jejím cizoložství spočívalo v tom, že si kladla nárok být křesťanská, ale přesto vydávala věci jako katechismus, modlitební knihy a podobné. Protestanti vyšli a následovali přímo v jejích stopách.

Nyní pojďme trochu dále. ON řekl: „Toto je učení Baláma.” Co Balám udělal, když zjistil, že nemůže Izraeli zlořečit? Dal radu Balákovi, aby tyto lidi pozval ke společné oslavě svého boha. Měla se uspořádat velká oslava. Byla to slavnost nazvaná ‚Baal-Peor‘ – slavnost uctívání. Balám řekl Balákovi: „Dám ti dobrou radu! Pochop jen, že Bůh jim zlořečit nebude. Proto ti radím, co máš udělat. My se jich nezbavíme. Proto je pozvi, abys je dostal sem, na svoji stranu.” Přesně to udělal Konstantin. Proto je tu řeč o učení Baláma. Co učinili?

Učení Balámovo se rozšířilo mezi Izraelským lidem. Všichni Izraelští byli k této velké slavnosti, největším svátkům pozváni. Ó, jak velkolepou oslavu uspořádali! Jedině tam Izraelští viděli ty sexy oblečené ženy Moábských. Nebyly jako jejich jednoduše oblečené ženy. Vypadaly tak pěkně, měly krásné postavy a uměly se předvést. Oni na to naletěli a dopustili se cizoložstva. Balám věděl, že Bůh nedovolí jim zlořečit. Proto je vzal na druhou stranu denominace, nad čímž Boží hněv vzplanul a mnoho jich bylo usmrceno. Kdyby je dostal jen z cesty pravdy, pak by je Bůh sám od sebe usmrtil.

Jakmile se připojíte k nějakému sboru, místo abyste obdrželi křest Duchem svatým, zemřete. Nejen pro vás samotné zde, ale má to proniknout ke všem. Mrtvý! „Máš jméno, že žiješ, ...” bylo řečeno Lutherovi v Sardinském období. Slovo Sardis znamená ‚smrt‘. „Máš jméno, že jsi živ, ale jsi mrtvý.” Tak to říká Bůh.

Když se dopouštěli duchovního cizoložství a církev se odvrátila od křtu Duchem svatým a spojila se v denominaci, tehdy zemřeli. Tady to vidíte! Tak to říká Bible. Tak mluví Bůh k těm sborům. Chtěl bych vám ještě něco přečíst. Co udělal Bůh? Když se dopustili tohoto zlého, cizoložili a Bůh usmrtil 23 000 z nich (1. Kor. 10, 8).

O čem je nyní řeč zde ve sboru? O duchovním cizoložství, že totiž vyznáváte, že jste křesťany a přesto žijete jako svět. Ó bratři, obdržte Ducha svatého! Jděte pryč od těch starých ustanovení a věcí. Je to smrt, jako apoštolské vyznání víry a jiná ustanovení, napsané modlitby a jiné. Ježíš nikdy Svému lidu neřekl, že mají odříkávat nějakou modlitbu. ON řekl: „Modlete se! Modlete se!”

Konstantin uspořádal slavnost, jako kdysi Balám uspořádal pohanskou slavnost. Byli pozváni ti z Pergamonu. Zde jsem si něco napsal, ale nyní to nechám. Pergamon byl pozván. Byli pozváni ke slavnosti Nicejského koncilu. Oni byli pozváni ke slavnosti boha slunce, která byla stanovena na 21. prosince, nejkratší den v roce. Tento čas trval až do 25. prosince.

Pohané slavili svátek slunovratu boha slunce, který byl stanoven na 21. 12., nejkratší den v roce. Kdo se vyzná v dějinách, ví, že pohané tento den uctívají. Byla to velká oslava.

Římané měli své hry – římský cirkus. Ve filmu ‚Ben Hur‘ ukázali ty dostihy. Římský cirkus začal v památný den narození boha slunce.

Uspořádali velikou slavnost a pozvali na ni Nikolaity. Není to přesně učení Baláma, které převzali? Vidíte, on ukázal Pergamonu, co měli – veliké dostihy. Nikolaité si mysleli: „To je milé! Tato velká slavnost se koná každoročně!“ „Ano!“ Potom přišlo pozvání tomu tzv. arcibiskupovi nebo čím on tehdy byl. Udělali z toho obyčej. Zatáhli dovnitř smilství a cizoložství a zformovali katolický kostel, jehož členem je každá protestantská denominace. Bůh žádnou organizaci nemá. Nenávidí dokonce jejich jméno. Tak to říká Bible.

Když to činili, museli tomu všemu dát křesťanské zdání. Tak přeložili narození Ježíše Krista, Syna Božího, z dubna na 25. 12. Každý dobrý vzdělanec a kdokoli má duchovní zjevení ví, že On se narodil v době, kdy se celá příroda probouzí; rodí se beránkové atd. – v dubnu. Stále ještě slaví vánoce i se Santa Klausem a sv. Mikulášem. Přidali se k tomu ještě další svátky. Tak to je.

Balám je pozval. „... máš tam ty, kteří se drží učení Baláma.“ Vidíte to? Ó Bože a Otče, zjev jim to. Oni přesunuli narození z dubna na vánoce.

Historici potvrzují, že všechny orientační body ukazují, že Ježíš se narodil v dubnu, když se všechno probouzí k životu. Oni to ale přeložili na 25. prosinec, pět dnů po slavnosti boha slunce. Tím křesťanské a pohanské slavnosti spojili.

Katolicismus není ničím jiným než pohanskou pověrou a křesťanskou špatností dohromady. To je pravda. Protestanti, kteří se pod to postaví, jsou dcerami té matky záletnic. Bůh nám pomoz, abychom byli pravými protestanty proti všemu, co není božské.

Aby ospravedlnili duchovní užití, řekl kněz: „Máme právo to udělat, neboť On je Sluncem spravedlnosti.“ Našli škvírku, jako s tou formulí ‚Otec, Syn a Duch svatý‘ z Mat. 28, 19. Jistě našli takovou skulinku, neboť to duchovní užití museli ospravedlnit. Ale Bible učí, že každá výpověď musí být potvrzena dvěma či třemi svědky. Bůh to řekl třikrát.

Když Bůh potvrdil něco jiného, vzal Petra, Jakuba a Jana s sebou. Pro všechno, co dělal, měl dva nebo tři svědky. To je potvrzováno v celém Písmu. Ale tyto maličkosti zde musí být, aby je oni mohli zachytit. Bůh to věděl před ustanovením světa.

Oni dali té věci náboženský nátěr. Protože On je Synem Božím, vzali narození boha slunce a udělali z toho den narození Syna, neboť On je Sluncem spravedlnosti. Víte, že protestanti se na to stále ještě nechávají natchytat? Něco z Písma vyjmou a použijí to jinak. Ještě chvilku, prosím! Chtěl bych ještě rychle dočíst poslední verš, abych se dotkl jen těch vrcholných bodů.

Čiň pokání. Pakli nebudeš, přijdu na tebe brzy, a bojovati budu s nimi mečem úst svých.

Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím ...

Konstantin uspořádal tuto velikou slavnost. Než budu číst dále, cítím, že mě k tomu Duch svatý vede zpátky. Proto jsem to řekl, neboť mi bylo řečeno: „Nezamlčuj to!“ Tady je to.

Chtěl bych vám to říci, abyste věděli, co se stalo. Když ustanovili tuto velkou věc, mínili, že začalo Tisícileté království. Kostel mezitím zbohatl tak, jak jen to šlo. Vykonoval moc ve státě. Neboť stát se s kostelem sjednotil. Teď to byl bůh s královstvím. Copak si satan nekladl nárok, když mluvil s Ježíšem a ukazoval Mu všechna království světa, že jsou jeho a mohl by s nimi dělat, co chce. Tak chtěli Boha a ďábla sjednotit. Ó, to nemůžete udělat. Jistě ne. To je jejich organizované ustanovení. Bůh není v této organizaci. Jistě ne. To nejde.

Tehdy to měli. Organizace byla nazvána křesťanský kostel. Sjednotil se s národem, s celou římskou říší. Nad tím vším byl ustanoven vznešený biskup. Později byl nazván papežem, ale tehdy byl ještě biskupem. Tak dostali svého prvního papeže. Jako papež byl postaven nade vším. Hledte, nyní měli boha v lidské postavě. Měli veliký oltář a nesmírné bohatství. Jejich velké mramorové oltáře byly zdobené drahokamy. Měli velké kostely, ovládli stát. A víte co? Šířilo se, že začalo Tisícileté království a všechna zaslíbení, jež byla dána těm ubohým Židům, jim byla vzata a Bůh je opustil. Ale Bůh Izrael nikdy neopustí.

Usilovali o zavedení Tisíciletého království před příchodem Ježíše Krista. Tisícileté království může začít tehdy, až se vrátí Ježíš. Tam vzniklo učení o začátku Tisíciletého království. To je také důvod, proč katolíci až dodnes neučí nic o návratu Ježíše. „Máme všechno v kostele. Žijeme v Tisíciletém království.“ Kostel má všechno. To je ono. Vidíte, Tisícileté království bez návratu Ježíše Krista. Toto trvalo až do zavraždění Konstantina. Týkalo se to období v letech 312-606. Pak se stal biskup papežem univerzálního kostela.

Myslím, že se dostaneme tímto veršem k závěru. Čest buď Bohu. Přečteme ještě 17. verš:

Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvim: Tomu, kdo zvítězí, dám jísti mannu skrytou, a dám jemu kamínek bílý, a na tom kamínku jméno nové napsané, které žádný neví, než ten, kdo jej přijímá.

Nebeský Otče, prosím Tě ve jménu Pána Ježíše, abys daroval lidem porozumění, aby všichni, také tam, kam se dostanou tyto zvukové pásky pochopili a poznali, že toto říkám, protože jsi mi Ty dal k tomu výklad. Amen.

„... kdo zvítězí.“

Jako první bych si přál, abyste si všimli, že každá z těchto zvěstí není adresována církvi, ale andělu církve. Začalo to prvním andělem Efezského sboru:

Andělu církve Efezské piš ...

V 8. verši je psáno:

Andělu církve Smyrnenské piš ...

Ve 12. verši je psáno:

Andělu pak Pergamonské církve piš ... Vidíte?

Zvěst byla adresována vedoucímu sboru. Bůh pomoz každému, kdo se od této zvěsti odvrátí. Ta byla adresována andělu, který byl jako hvězda v Jeho pravici. On byl zcela pod Jeho kontrolou. Dostal světlo a jeho síla byla od Něho, z Jeho pravice. Jeho pravá ruka znamená, že se těší nejvyšší autoritě, zatímco jsou zde na zemi, neboť jsou Jeho vyzařujícím světlem a to světlo předávají dále celému období církve. Každá zvěst byla určena andělu, odpovědné hvězdě onoho období církve. Anděl církve se bude zodpovídat, jestliže nekáže Slovo. Anděl se za to bude muset zodpovídat u soudu.

Kolik vás si vzpomíná na vidění, které jsem měl? Když jsem ležel v posteli, sestoupil Duch svatý. Ohlédl jsem se, viděl jsem tam svoji ženu, já jsem tam také ležel a byl jsem vzat do oné přítomnosti vzhůru. Viděl jsem všechny ty lidi. Vzpomínáte si na to, že jsem vám to vyprávěl.

Ptal jsem se: „Kdo jsou tito všichni?“ On odpověděl: „Patří tobě!“

Ptal jsem se: „To jsou všichni Branhamovi?“

Odpověděl: „Ne!“ Byly jich miliony. On řekl: „Jsou to obrácení skrze tebe.“

Ptal jsem se: „Obrácení?“

On řekl: „Žena, kterou tak obdivuješ, mladá a krásná, byla devadesátiletá, když jsi ji přivedl ke Kristu.“

Řekl jsem: „A toho jsem se obával?“

On odpověděl: „Čekáme tu na příchod Pána.“

Řekl jsem: „Chtěl bych Ho vidět.“

Odpověď zněla: „Nyní Ho vidět nemůžeš, ale brzy přijde a ty budeš na základě evangelia, které jsi kázal, souzen a my ti budeme patřit.“

Na to jsem řekl: „Míníš, že jsem za ně všechny odpovědný?“ Odpověď zněla: „Za všechny!“

Ptal jsem se: „To bude každý?“ Odpověděl: „Narodil jsi se jako vůdce.“ Řekl jsem: „Bude se zodpovídat každý?“

Odpověděl: „Každý vůdce!“

Ptal jsem se: „Co je s Pavlem?“

Opětoval: „Bude odpovědný za své období.“

Nato jsem odvětil: „Kázal jsem stejné evangelium.“ Miliony hlasů se ozvaly: „Na tom odpočíváme.“

Tady to máte: „Odpočíváme.“

Anděl Boží, zvěstovatel církve je odpovědný, jestliže nekáže Slovo.

„Skrytá mana.“ Tomu chceme dát nejlepší výklad. Co symbolizuje skrytá mana? Skrytá mana byla uchovávána na jednom místě, anebo chleby předložení v Bibli, které byly jen pro kněze. Kolik vás to ví? Existoval chléb pro shromáždění, ale existoval zvláštní chléb pro kněze. Je to tak? Je to zvláštní chléb. ‚Skrytá mana‘. Kdo je naše mana? – Kristus. V Jan 6, 48-50 Ježíš říká: „JÁ jsem ten chléb života. Vaši otcové jedli manu na poušti a přesto zemřeli; zde ale je chléb, který přichází z nebe, aby z toho jedli a nezemřeli.“

Co je ‚skrytá mana‘. Je to mana, která není dána celému shromáždění, ale andělu církve jako zjevení Slova. Zjevení Slova je dáno andělu církevního období. Ostatním to zůstane skryto. Jemu je to zjeveno, protože je to vždy dáno andělu církve. Pochopili jste to? Je to trochu vyšší povolání, které s sebou přináší větší zjevení Ježíše Krista. Táhá se, poznal-li to Luther, nebo jestli to poznal Wesley ve svém čase nebo Martin či Ireneus? Víte, že katolický kostel tyto muže za svaté neprohlásil. Pro něj oni svatí nebyli. Ale jim ta znamení následovala. Oni prohlásili za svaté jen své vlastní biskupy a těm podobné.

Nedávno zašla do knihkupectví jedna žena, aby si koupila Martinův životopis. Ta osoba jí ho podala a řekla: „Ten není v dějinách tak známý. Dodneška ani nebyl svatořečen.“ Ale Bůh má jeho jméno. ON ví, kdo on je. To je ten rozdíl. Jedni chtějí mít své jméno uvedeno ve spojitosti s něčím velkým. Ale lid Boží všechno takové pomíjí. Nechce nic velikého. Chce být pokorný a skromný. Cesta vzhůru jde skrze hlubiny. „Kdo se ale povýší, bude ponížen, a kdo se zde poníží, bude povýšen.“ Pokořte se! Nesnažte se být něčím velkým. Buďte malí. Zůstaňte, čím jste. Připadejte si před Bohem malí a před sebou samými. Uznávejte každého jako vyššího. Kdo by chtěl být mezi vámi ten největší, nechť je služebníkem všech.

Kdo mohl být větší než Ježíš Kristus, který si uvázal zástěru a umyl nohy Svým učedníkům? Bůh nebes, Stvořitel nebe i země se snížil jako služebník a myl špinavé a zaprášené nohy rybářů. ON se stal služebníkem, když jim myl nohy a my si namýšlíme, že něco jsme. Musíme mít doktorské tituly, atd. To není podle příkladu Krista. Tím se líbeznost Ježíše Krista neprojeví. ON byl služebníkem všech. To souhlasí. Učí nás, abychom jeden druhému činili, jak On činil nám. Ó, to je můj Pán. On byl tak vyvýšen, protože se tak ponížil. Skrze to to byl.

Ve svém životě jsem měl výsadu, setkat se s některými významnými muži. Měl jsem výsadu setkat se s muži, kteří si o sobě mysleli, že jsou velcí. Skutečně velký muž se ve vás snaží vzbudit dojem, že on není nikým, ale vy jste velcí.

Poznal jsem krále a velké osobnosti. Poznal jsem také pravé, důvěryhodné křesťany s vyspraveným oblekem. Jiní přišli na podium elegantně oblečení.

Skrytá mana je něco zvláštního. Co je to zvláštní? Ta požehnání Ducha svatého? – Ne! Ta jsou pro celé shromáždění. Skrytá mana bylo zvláštní zjevení, které musel učit jiné. Hlubší poznání Písma, jemuž učil jiné. K tomu je ustanoven. Souhlasí to? Váš duchovní stav nepřevyšší stav vašeho pastýře! Neboť je to pastýř, který vás sytí. Je-li pastýřem, musí potom vědět, kde se mana nachází, aby ovce nasýtil. Je to tak? Něco zvláštního. Pozorujte zjevení! – Skrytou manu.

... a dám jemu kámenek bílý ...

To je kámen (Skála) – čistota.

ON se potkal s mužem jménem Šimon, změnil jeho jméno na Petr – Skála. Proč? Měl klíče. Souhlasí to? ON změnil jeho jméno a udělal z něho skálu. Byl to Petr, kdo měl klíče království nebeského. Na tomto kameni bylo napsáno nové jméno, které nezná nikdo, kromě jeho samého. Ví, kdo je, ale nemůže to říci jiným. Ví to jen on sám.

Petr věděl, že měl ty klíče. Ale neslyšeli, že by se tím chlubil. Ti, kdo se sami chlubí, že něčím jsou, obyčejně nejsou ničím.

... bílý kámenek, a na tom kámenku jméno nové napsané ...

Ne jeho vlastní, nýbrž jiné nové jméno, které zná jen on sám. (Přemožitelé dostanou bílý kámen – nové jméno) církev je sycena zvláštní manou. Myslete na to!

Ve stejném čase, kdy toto bylo řečeno církvi, ustanovili Nikolaité ve svém kostele hlavu – papeže a postavili mu bílý oltář z kamene, mramorový oltář. Ozdobili ho drahým kamením a podobně, čehož si velice cenil.

Ale tento Anděl Páně věděl skrze zjevení Ježíše Krista, kdo on byl – syn Boží.

Když Nikolaité vyvýšili svého vůdce a postavili mu u nohou mramorový kámen, ustanovil Bůh Svého duchovního vůdce, Svého anděla pro Svoji duchovní skupinu, dal mu pečeť a jméno, které nesměl oznámit. Musel si je nechat pro sebe.

... které žádný neví, než ten, kdo je přijímá.

Skrytá mana, bílý kámen, nové jméno, které nikdo nezná kromě toho, kdo je přijímá. Všechno bylo adresováno andělu sboru. Ptám se, zda Luther, Wesley a ostatní velcí andělští zvěstovatelé to věděli.

A ptám se dnes sebe sama, zda v ... přicházejí brzy na svět, ten velký Anděl světla, který k nám přijde a vyvede nás, ten veliký Duch svatý, přicházející Síla, a povede nás k Pánu Ježíši Kristu. Možná to nebude vědět, ale jednoho dne tu bude. Bůh ho ohlásí. Nebude to muset dělat sám. Bůh ho oznámí. Bůh to Svě potvrdí. Tak to bylo, když tu byl Ježíš a oni Ho nepoznali. ON řekl: „Jestliže nedělám skutky Mého Otce, pak Mě nevěřte; jestliže je ale činím, pak věřte, když ne Mně samému, tak Mým skutkům, abyste stále jistěji dosáhli toho poznání.“

Ó, není On nádherný? Kniha Zjevení! Vidíte nyní, kde se církev octla? Vidíte, jak byla vystrčena! Vidíte, jaké měla církev východisko. Jestliže Pán bude chtít, budu zítra večer hovořit o dalším období.

Promiňte mi, že jsem vás tu tak dlouho zdržoval. Doufám, že jste se něčemu naučili. Jistě jste si dělali poznámky. Mám tu ještě napsáno několik věcí, tři až čtyři stránky, ale již nemám čas se tím zabývat. Je již pozdě. V knize je použijeme.

Jak mnozí Ho milujete z celého srdce? Kolik vás Mu věří z celého srdce? Myslíte, že bych tu tak stál a říkal tyto věci jen proto, že nejsme organizací? Bratři, chápete nyní, proč jsem celý svůj život bojoval proti té věci? Byl to Duch svatý. Sám jsem tomu nerozuměl. Dozvěděl jsem se to před několika dny. Nevěděl jsem, co mne pohnulo takto jednat. Nevěděl jsem, proč musím vždy mluvit proti převráceně žijícím ženám a ostatním věcem. Nevěděl jsem to, ale nyní to vím.

Pán ví všechny věci, které nejsou správné. Zde jsme je vzali z dějin. V Bibli je předpověděno, co se bude dít. Nyní to vidíme. Probíráme dějiny jistého období a zjišťujeme, že se stalo přesně to, co Bible předpověděla. Je to tak? Dostaneme-li se k našemu období církve, dozvíme se, co je zaslíbeno pro naše období. Všechno se stane ve stejném způsobu, jak to Bůh řekl. Věříte tomu?

Ó chtěl bych vidět Toho, který za mne zemřel.

V každém čase jásat, chválit Jeho záchranný čin.

Chtěl bych po boji na zlatých ulicích,

zpívat zvučně a jasně,

nádhera a radosti provždy.

Zatímco si navzájem podáváte ruce, metodisté, baptisté, presbyteriáni, kdokoli jste ...

Povstaneme.

S radostným zpěvem jdu ...

Miluji Jež ...

Nádherný, nádherný, Ježíš Pán můj jest.

Rádce On, silný Bůh, Kníže pokoje;

spasil mne, chrání mne, vítězství mi dal;

předivný jest Ježíš, jenž mne zachoval.

Chvalme Ho společně. „Čest buď Jeho jménu.“ Do zítřejšího večera.

Jak sladké Jezu jméno Tvé ...

Skloňme hlavy a zazpívejme:

Zpívejte mocně v Ježíšově jménu

odvážně svědčte o Jeho cti,

až dorazíme k zástupu,

který se korunován před Ním sklání.

*****